

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDirektiv (EU) 2019/770**2022/EØS/81/146****av 20. mai 2019****om visse aspekter ved avtaler om levering av digitalt innhold og digitale tjenester^(*)**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,etter den ordinære regelverksprosedyren⁽²⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Vekstpotensialet for e-handel i Unionen er ennå ikke utnyttet fullt ut. Strategien for et digitalt indre marked for Europa håndterer på en helhetlig måte de største hindringene for utviklingen av grensekryssende e-handel i Unionen for å frigjøre dette potensialet. Tiltak for å sikre forbrukerne bedre tilgang til digitalt innhold og digitale tjenester og gjøre det lettere for bedriftene å levere digitalt innhold og digitale tjenester kan bidra til å styrke Unionens digitale økonomi og stimulere den generelle veksten.
- 2) I artikkel 26 nr. 1 og 2 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV) er det fastsatt at Unionen skal vedta tiltak med sikte på å opprette det indre marked eller sikre at det virker etter sin hensikt, og det skal utgjøre et område uten indre grenser der fritt varebytte og fri bevegelighet for tjenester er sikret. Artikkel 169 nr. 1 og artikkel 169 nr. 2 bokstav a) i TEUV fastsetter at Unionen skal bidra til å oppnå et høyt nivå for forbrukervern ved de tiltakene som vedtas etter artikkel 114 i TEUV i forbindelse med gjennomføringen av det indre marked. Dette direktivet tar sikte på å finne den riktige balansen mellom å oppnå et høyt nivå for forbrukervern og å fremme foretakenes konkurransevne, samtidig som det sikres at nærhetsprinsippet blir overholdt.
- 3) Visse aspekter knyttet til avtaler om levering av digitalt innhold eller digitale tjenester bør harmoniseres, med utgangspunkt i et høyt nivå for forbrukervern, for å oppnå et virkelig digitalt indre marked, øke rettssikkerheten og redusere transaksjonskostnadene, særlig for små og mellomstore bedrifter («SMB-er»).
- 4) Bedriftene, særlig SMB-er, får ofte tilleggskostnader som følge av forskjeller i nasjonale ufravikelige regler for forbrukeravtalerett og rammes av rettslig usikkerhet når de tilbyr grensekryssende digitalt innhold eller digitale tjenester. Bedriftene pådrar seg også kostnader når de skal tilpasse sine avtaler til bestemte ufravikelige regler for levering av digitalt innhold eller digitale tjenester som allerede anvendes i flere medlemsstater, og dette skaper forskjeller i virkeområde og innhold mellom bestemte nasjonale regler som gjelder for slike avtaler.

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 136 av 22.5.2019, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 70/2021 av 5. februar 2021 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIX (Forbrukervern), ennå ikke kunngjort.

(1) EUT C 264 av 20.7.2016, s. 57.

(2) Europaparlamentets holdning av 26. mars 2019 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 15. april 2019.

- 5) Forbrukerne føler seg ikke alltid trygge når de foretar kjøp over landegrensene, særlig når det skjer på internett. En av de viktigste årsakene til forbrukernes manglende tillit er usikkerhet om sentrale avtalefestede rettigheter og mangelen på en klar avtalemessig ramme for digitalt innhold og digitale tjenester. Mange forbrukere opplever problemer knyttet til kvaliteten på eller tilgangen til digitalt innhold eller digitale tjenester. For eksempel kan de motta feil eller mangelfullt digitalt innhold eller digitale tjenester, eller de får ikke tilgang til det aktuelle digitale innholdet eller den aktuelle digitale tjenesten. Som en følge av dette lider forbrukerne skade, både økonomisk og på annen måte.
- 6) For å avhjelpe slike problemer bør både bedriftene og forbrukerne kunne basere seg på fullt ut harmoniserte avtalefestede rettigheter på visse kjerneområder når det gjelder levering av digitalt innhold eller digitale tjenester i hele Unionen. Full harmonisering av enkelte viktige aspekter ved regelverket vil i betydelig grad øke rettssikkerheten for både forbrukere og bedrifter.
- 7) Harmoniserte regler for forbrukeravtalerett i alle medlemsstater vil gjøre det enklere for bedriftene, særlig SMB-er, å levere digitalt innhold eller digitale tjenester i hele Unionen. De vil gi bedriftene et stabilt avtalerettslig miljø ved levering av digitalt innhold eller digitale tjenester i andre medlemsstater. De vil også hindre ulik lovgivning, noe som ellers vil kunne oppstå som følge av ny nasjonal lovgivning som regulerer særlig digitalt innhold og digitale tjenester.
- 8) Forbrukerne bør dra nytte av harmoniserte rettigheter som gir et høyt vernnivå, ved levering av digitalt innhold og digitale tjenester. De bør ha klare, ufravikelige rettigheter når de mottar eller får tilgang til digitalt innhold eller digitale tjenester overalt i Unionen. Det å ha slike rettigheter bør øke deres tillit til kjøp av digitalt innhold eller digitale tjenester. Det bør også bidra til å redusere den skaden forbrukerne nå lider, ettersom det vil foreligge klare rettigheter som vil gjøre dem i stand til å håndtere problemene de opplever i forbindelse med digitalt innhold eller digitale tjenester.
- 9) Dette direktivet bør fullt ut harmonisere visse sentrale regler som hittil ikke har vært regulert på unionsplan eller nasjonalt plan.
- 10) Dette direktivet bør definere sitt virkeområde på en klar og utvetydig måte og gi klare materielle regler for det digitale innholdet og de digitale tjenestene som omfattes av dets virkeområde. Både direktivets virkeområde og dets materielle regler bør være teknologinøytrale og framtidssikrede.
- 11) Dette direktivet bør fastsette felles regler for visse krav til avtaler mellom næringsdrivende og forbrukere om levering av digitalt innhold eller en digital tjeneste. For dette formål bør reglene for det digitale innholdets eller den digitale tjenestens samsvar med avtalen, beføyelser ved mangel på slikt samsvar eller manglende levering og retningslinjer for utøvelsen av disse beføyelsene samt reglene for endring av digitalt innhold eller en digital tjeneste harmoniseres fullt ut. Fullt ut harmoniserte regler for visse grunnleggende elementer i forbrukeravtaleretten vil gjøre det enklere for bedriftene, særlig SMB-ene, å tilby sine produkter i andre medlemsstater. Forbrukerne vil nyte godt av et høyt nivå for forbrukervern og velferdsgevinster ved fullstendig harmonisering av sentrale regler. Innenfor dette direktivets virkeområde er medlemsstatene forhindret fra å fastsette ytterligere formelle eller vesentlige krav. For eksempel bør medlemsstatene ikke fastsette regler for reversering av bevisbyrde som skiller seg fra dem som er fastsatt i dette direktivet, eller pålegge forbrukeren en forpliktelse om å underrette den næringsdrivende om manglende samsvar innenfor et bestemt tidsrom.
- 12) Dette direktivet bør ikke berøre nasjonal rett i den grad de aktuelle spørsmålene ikke reguleres av dette direktivet, for eksempel nasjonale regler for en avtales utforming, gyldighet, ugyldighet eller virkning eller for lovligheten av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. Dette direktivet bør heller ikke bestemme den juridiske arten av avtaler om levering av digitalt innhold eller en digital tjeneste, og spørsmålet om hvorvidt slike avtaler for eksempel utgjør en salgsavtale, en tjenesteavtale, en leieavtale eller en sui generis-avtale, bør overlates til nasjonal rett. Dette direktivet bør heller ikke påvirke nasjonale regler som ikke gjelder spesifikt for forbrukeravtaler, og som fastsetter bestemte beføyelser ved visse typer mangler som ikke framgikk ved avtaleinngåelsen, det vil si nasjonale bestemmelser som kan fastsette bestemte regler for den næringsdrivendes ansvar for skjulte mangler. Dette direktivet bør heller ikke berøre nasjonal rett

som ved manglende samsvar hos digitalt innhold eller digitale tjenester fastsetter beføyelser utenfor avtaleforhold for forbrukeren overfor personer i tidligere ledd i transaksjonskjeden eller andre personer som oppfyller forpliktelsene til slike personer.

- 13) Medlemsstatene står også fortsatt fritt til for eksempel å fastsette regler for forbrukeres erstatningskrav overfor en annen tredjepart enn en næringsdrivende, som leverer eller påtar seg å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, for eksempel en utvikler som ikke samtidig er den næringsdrivende i henhold til dette direktivet.
- 14) Medlemsstatene bør også fortsatt stå fritt til for eksempel å fastsette regler for følgene av manglende levering av eller manglende samsvar hos digitalt innhold eller en digital tjeneste dersom slik manglende levering eller slikt manglende samsvar skyldes hindringer som ligger utenfor den næringsdrivendes kontroll, og der den næringsdrivende ikke kunne forventes å ha unngått eller overvunnet hindringen eller følgene av den, for eksempel ved force majeure.
- 15) Medlemsstatene bør også fortsatt stå fritt til for eksempel å fastsette regler for partenes rett til å unnlate å oppfylle sine forpliktelser eller en del av disse til den andre parten oppfyller sine forpliktelser. For eksempel bør medlemsstatene stå fritt til å fastsette regler for hvorvidt en forbruker ved manglende samsvar skal ha rett til å holde tilbake betaling av prisen eller en del av den inntil den næringsdrivende har brakt det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar, eller om den næringsdrivende skal ha rett til å holde tilbake en eventuell tilbakebetaling til forbrukeren ved heving av avtalen inntil forbrukeren oppfyller forpliktelsen fastsatt i dette direktivet til å levere tilbake det fysiske mediet til den næringsdrivende.
- 16) Medlemsstatene bør også fortsatt stå fritt til å utvide anvendelsen av reglene i dette direktivet til avtaler som er utelukket fra dette direktivets virkeområde, eller på annen måte fastsette regler for slike avtaler. Medlemsstatene bør for eksempel fortsatt stå fritt til å utvide det vernet som forbrukerne gis ved dette direktivet, til juridiske eller fysiske personer som ikke er forbrukere i henhold til dette direktivet, for eksempel ikke-statlige organisasjoner, nyetablerte foretak eller SMB-er.
- 17) Definisjonen av «forbruker» bør omfatte fysiske personer som opptrer utenom sin nærings-, forretnings-, håndverks- eller yrkesvirksomhet. Når det gjelder kombinerte avtaler der avtalen er inngått for formål som ligger delvis innenfor og delvis utenfor en persons næringsvirksomhet, og næringsformålet er så begrenset at det i hovedsak ikke er framtreddende i avtalens generelle sammenheng, bør imidlertid medlemsstatene også fritt kunne bestemme hvorvidt og på hvilke vilkår denne personen også anses som forbruker.
- 18) Dette direktivet bør få anvendelse på enhver avtale der den næringsdrivende leverer eller påtar seg å levere digitalt innhold eller digitale tjenester til forbrukeren. Plattformtilbydere kan anses å være næringsdrivende i henhold til dette direktivet dersom de handler for formål som gjelder deres egen virksomhet, og opptrer som forbrukerens direkte avtalepart for levering av digitalt innhold eller en digital tjeneste. Medlemsstatene bør stå fritt til å utvide anvendelsen av dette direktivet til plattformtilbydere som ikke oppfyller kravene for å kunne anses som en næringsdrivende i henhold til dette direktivet.
- 19) Direktivet bør håndtere problemer på tvers av forskjellige kategorier av digitalt innhold og digitale tjenester og levering av dette. For å ta høyde for den raske teknologiske utviklingen og opprettholde framtidssikringen av begrepet digitalt innhold eller digital tjeneste bør dette direktivet omfatte blant annet dataprogrammer, applikasjoner, videofiler, lydfiler, musikkfiler, digitale spill, e-bøker eller andre e-publikasjoner og også digitale tjenester som gjør det mulig å opprette, behandle, få tilgang til eller lagre data i digital form, herunder programvare som en tjeneste, for eksempel video- og lyddeling og annen fillagring, tekstbehandling eller spill som tilbys i nettskymiljøet og sosiale medier. Ettersom det er mange måter å levere digitalt innhold og digitale tjenester på, for eksempel overføring på et fysisk medium, nedlasting til forbrukernes egne innretninger, nettstrømming, tilgang til lagringskapasitet for digitalt innhold eller tilgang til bruk av sosiale medier, bør dette direktivet få anvendelse uavhengig av hvilket medium som brukes til overføring av eller for å gi tilgang til det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. Dette direktivet bør imidlertid ikke få anvendelse på internettilgangstjenester.

- 20) Dette direktivet og europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/771⁽³⁾ bør utfylle hverandre. Dette direktivet fastsetter regler for visse krav i forbindelse med avtaler om levering av digitalt innhold eller digitale tjenester, mens direktiv (EU) 2019/771 fastsetter regler for visse krav i forbindelse med avtaler om salg av varer. For å oppfylle forbrukernes forventninger og sikre en klar og enkel rettslig ramme for næringsdrivende som driver virksomhet med digitalt innhold, bør dette direktivet også få anvendelse på digitalt innhold som leveres på et fysisk medium, for eksempel DVD, CD, USB-minnepinner og -minnekort, samt selve det fysiske mediet, forutsatt at det fysiske mediet tjener utelukkende som en bærer av det digitale innholdet. I stedet for bestemmelsene i dette direktivet om den næringsdrivendes leveringsplikt og forbrukerens beføyelser ved manglende levering, bør imidlertid bestemmelsene i europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU⁽⁴⁾ om forpliktelser knyttet til levering av varer og beføyelser ved manglende levering få anvendelse. I tillegg bør bestemmelsene i direktiv 2011/83/EU om for eksempel angreretten og arten av den avtalen som disse varene er levert i henhold til, også fortsatt få anvendelse på slike fysiske medier og det digitale innholdet som leveres på dem. Dette direktivet berører heller ikke spredningsretten som får anvendelse på disse varene i henhold til bestemmelsene om opphavsrett.
- 21) Direktiv (EU) 2019/771 bør få anvendelse på avtaler om salg av varer, herunder varer med digitale elementer. Begrepet varer med digitale elementer bør vise til varer som omfatter eller er innbyrdes forbundet med digitalt innhold eller en digital tjeneste på en slik måte at fravær av dette digitale innholdet eller denne digitale tjenesten vil hindre varene i å utføre sine funksjoner. Digitalt innhold eller en digital tjeneste som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varer på denne måten, bør høre inn under virkeområdet for direktiv (EU) 2019/771 dersom innholdet eller tjenesten leveres sammen med varene i henhold til en salgsavtale om disse varene. Hvorvidt levering av digitalt innhold eller digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, utgjør en del av salgsavtalen med selgeren, bør avhenge av innholdet i denne avtalen. Dette bør omfatte digitalt innhold eller digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, og hvis levering er uttrykkelig påkrevd i henhold til avtalen. Det bør også omfatte de salgsavtalene som kan forstås som å omfatte levering av bestemt digitalt innhold eller en bestemt digital tjeneste, fordi det er vanlig for varer av samme type og forbrukeren med rimelighet kan forvente dette ut fra varenes art, idet det tas hensyn til alle offentlige erklæringer fra eller på vegne av selgeren eller andre personer i tidligere ledd i transaksjonskjeden, herunder produsenten. Dersom for eksempel et smart-TV annonseres med at det har en bestemt videoapplikasjon, vil denne videoapplikasjonen anses som å være del av salgsavtalen. Dette bør gjelde uavhengig av om det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er forhåndsinstallert i selve varen eller må lastes ned senere på en annen enhet og bare er innbyrdes forbundet med varen.

Eksempelvis kan en smarttelefon leveres med en standardisert forhåndsinstallert applikasjon som er fastsatt i salgsavtalen, for eksempel en alarmapplikasjon eller en kameraapplikasjon. Et annet mulig eksempel er en smartklokke. I et slikt tilfelle vil selve klokken anses som varen med digitale elementer, som kan utføre sine funksjoner bare med en applikasjon som er levert i henhold til salgsavtalen, men som må lastes ned av forbrukeren på en smarttelefon; applikasjonen vil da være det innbyrdes forbundne digitale elementet. Dette bør også gjelde dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, ikke leveres av selgeren selv, men leveres i henhold til salgsavtalen av en tredjepart. For å unngå usikkerhet for både næringsdrivende og forbrukere bør direktiv (EU) 2019/771 få anvendelse dersom det oppstår tvil om hvorvidt leveringen av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten utgjør en del av salgsavtalen. Videre bør konstatering av at det foreligger et bilateralt avtaleforhold mellom selgeren og forbrukeren der levering av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, er en del, ikke påvirkes av det faktum at forbrukeren må samtykke i en lisensavtale med en tredjepart for å kunne utnytte det digitale innholdet eller den digitale tjenesten.

- 22) Dersom fraværet av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, ikke hindrer varene i å utføre sine funksjoner, eller dersom forbrukeren inngår en avtale om levering av digitalt innhold eller en digital tjeneste som ikke utgjør en del av en avtale om salg av varer med digitale elementer, bør imidlertid denne avtalen anses å være atskilt fra avtalen om salg av varer, selv om selgeren opptrer som formidler av den andre avtalen med tredjepartsleverandøren, som kan høre inn under virkeområdet for dette direktivet. Dersom forbrukeren for eksempel laster ned en spillapplikasjon fra en appbutikk til en smarttelefon, er avtalen om levering av

⁽³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/771 av 20. mai 2019 (EUT L 136 av 22.5.2019, s. 28).

⁽⁴⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU av 25. oktober 2011 om forbrukerrettigheter, om endring av rådsdirektiv 93/13/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 1999/44/EF og om oppheving av rådsdirektiv 85/577/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF (EUT L 304 av 22.11.2011, s. 64).

spillapplikasjonen atskilt fra avtalen om salget av selve smarttelefonen. Direktiv (EU) 2019/771 bør derfor bare få anvendelse på salgavtalen om smarttelefonen, mens leveringen av spillapplikasjonen kan høre inn under virkeområdet for dette direktivet dersom vilkårene i dette direktivet er oppfylt. Et annet eksempel vil være dersom det er uttrykkelig avtalt at forbrukeren kjøper en smarttelefon uten noe bestemt operativsystem, og forbrukeren deretter inngår en avtale om levering av et operativsystem fra en tredjepart. I et slikt tilfelle vil leveringen av operativsystemet som kjøpes separat, ikke utgjøre en del av salgavtalen og derfor ikke høre inn under virkeområdet for direktiv (EU) 2019/771, men kan høre inn under dette direktivets virkeområde dersom vilkårene i dette direktivet er oppfylt.

- 23) Digitale uttrykk for verdi, for eksempel elektroniske kuponger eller e-kuponger, brukes av forbrukerne til å betale for forskjellige varer og tjenester i et digitalt indre marked. Slike digitale uttrykk for verdi blir viktige i forbindelse med levering av digitalt innhold eller digitale tjenester og bør derfor anses som en betalingsmåte i henhold til dette direktivet. Digitale uttrykk for verdi bør også forstås å omfatte virtuelle valutaer, i den grad de er anerkjent i nasjonal rett. Differensiering etter betalingsmåte kan forårsake forskjellsbehandling og gi bedriftene et uberettiget insentiv til å bevege seg i retning av å levere digitalt innhold eller en digital tjeneste i bytte mot digitale uttrykk for verdi. Ettersom digitale uttrykk for verdi ikke har noe annet formål enn å tjene som en betalingsmåte, bør de imidlertid ikke i seg selv anses som digitalt innhold eller en digital tjeneste i henhold til dette direktivet.
- 24) Digitalt innhold eller digitale tjenester leveres ofte også når forbrukeren ikke betaler en pris, men gir den næringsdrivende personopplysninger. Slike forretningsmodeller brukes i forskjellige former i en betydelig del av markedet. Selv om dette direktivet fullt ut anerkjenner at vern av personopplysninger er en grunnleggende rettighet, og at personopplysninger derfor ikke kan anses som en vare, bør det sikres at forbrukerne i forbindelse med slike forretningsmodeller har rett til avtalefestede beføyelser. Dette direktivet bør derfor få anvendelse på avtaler der den næringsdrivende leverer eller påtar seg å levere digitalt innhold eller en digital tjeneste til forbrukeren, og der forbrukeren gir eller påtar seg å gi personopplysninger. Personopplysningene kan gis til den næringsdrivende enten på det tidspunktet da avtalen inngås, eller på et senere tidspunkt, for eksempel når forbrukeren gir sitt samtykke til at den næringsdrivende kan bruke alle personopplysninger som forbrukeren laster opp eller oppretter ved bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. Unionsretten om vern av personopplysninger fastsetter en uttømmende liste over rettsgrunnlagene for lovlig behandling av personopplysninger. Dette direktivet bør få anvendelse på enhver avtale der forbrukeren gir eller påtar seg å gi personopplysninger til den næringsdrivende. For eksempel bør dette direktivet få anvendelse når forbrukeren åpner en konto på et sosialt medium og oppgir et navn og en e-postadresse som brukes til andre formål enn utelukkende å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten eller å oppfylle lovfestede krav. Det bør også få anvendelse dersom forbrukeren gir sitt samtykke til at alt materiale som utgjør personopplysninger, for eksempel fotografier eller innlegg som forbrukeren laster opp, kan behandles av den næringsdrivende til markedsføringsformål. Medlemsstatene bør imidlertid fortsatt stå fritt til å avgjøre om kravene til en avtales utforming, forekomst og gyldighet i henhold til nasjonal rett er oppfylt.
- 25) Dersom det digitale innholdet og de digitale tjenestene ikke leveres i bytte mot en pris, bør dette direktivet ikke få anvendelse på situasjoner der den næringsdrivende samler inn personopplysninger utelukkende for å levere digitalt innhold eller en digital tjeneste eller utelukkende for å oppfylle lovfestede krav. Slike situasjoner kan for eksempel omfatte tilfeller der det av sikkerhets- og identifikasjonshensyn stilles krav om registrering av forbrukeren i henhold til gjeldende lovgivning. Dette direktivet bør heller ikke få anvendelse på situasjoner der den næringsdrivende bare samler inn metadata, for eksempel opplysninger om forbrukerens utstyr eller nettleserhistorikk, med mindre denne situasjonen anses å være en avtale i henhold til nasjonal rett. Det bør heller ikke få anvendelse på situasjoner der forbrukeren, uten å ha inngått avtale med den næringsdrivende, utsettes for reklame utelukkende for å få tilgang til digitalt innhold eller en digital tjeneste. Medlemsstatene bør imidlertid stå fritt til å utvide anvendelsen av dette direktivet til slike situasjoner eller på annen måte fastsette regler for slike situasjoner, som er unntatt fra dette direktivets virkeområde.
- 26) Dette direktivet bør få anvendelse på avtaler om utvikling av digitalt innhold som er skreddersydd for forbrukerens særlige krav, herunder skreddersydd programvare. Dette direktivet bør også få anvendelse på levering av elektroniske filer som kreves i forbindelse med 3D-utskrift av varer, i den grad slike filer hører inn under definisjonen av digitalt innhold eller digitale tjenester i henhold til dette direktivet. Dette direktivet bør imidlertid ikke fastsette regler for alle rettigheter eller forpliktelser knyttet til varer som er produsert med bruk av 3D-utskriftsteknologi.

- 27) Ettersom dette direktivet bør få anvendelse på avtaler hvis formål er levering av digitalt innhold eller en digital tjeneste til forbrukeren, bør det ikke få anvendelse dersom avtalens hovedgjenstand er levering av faglige tjenester, for eksempel oversettelsestjenester, arkitekttjenester, juridiske tjenester eller andre faglige rådgivningstjenester som ofte utføres personlig av den næringsdrivende, uansett om den næringsdrivende bruker digitale midler til å frambringe resultatet av tjenesten eller til å levere eller oversende det til forbrukeren. På samme måte bør dette direktivet ikke få anvendelse på offentlige tjenester, for eksempel trykdeordninger eller offentlige registre, dersom det digitale middelet bare brukes til å overføre eller sende tjenesten til forbrukerne. Dette direktivet bør heller ikke få anvendelse på offisielt bekreftede dokumenter og andre notarialbekreftede dokumenter, uansett om de er utstedt, registrert, gjengitt eller overført med digitale midler.
- 28) Markedet for nummeruavhengige interpersonelle kommunikasjonstjenester som ikke er knyttet til offentlig tildelte nummerressurser, er i rask utvikling. I de senere årene har framveksten av nye digitale tjenester som muliggjør interpersonell kommunikasjon via internett, for eksempel nettbaserte e-posttjenester og meldingstjenester, ført til at flere forbrukere benytter slike tjenester. Det er derfor nødvendig å sikre et effektivt forbrukervern med hensyn til slike tjenester. Dette direktivet bør derfor også få anvendelse på nummeruavhengige interpersonelle kommunikasjonstjenester.
- 29) Dette direktivet bør ikke få anvendelse på helsetjenester som definert i europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/24/EU⁽⁵⁾. Utelukkelse av «helsetjenester» fra dette direktivets virkeområde bør også gjelde for alt digitalt innhold eller alle digitale tjenester som utgjør medisinsk utstyr som definert i rådsdirektiv 93/42/EØF⁽⁶⁾ eller 90/385/EØF⁽⁷⁾ eller europaparlaments- og rådsdirektiv 98/79/EF⁽⁸⁾, dersom slikt medisinsk utstyr er forskrevet eller levert av helsepersonell som definert i direktiv 2011/24/EU. Dette direktivet bør imidlertid få anvendelse på alt digitalt innhold eller alle digitale tjenester som utgjør medisinsk utstyr, for eksempel helseapplikasjoner, som kan anskaffes av forbrukeren uten å være forskrevet eller levert av helsepersonell.
- 30) Unionsrett som gjelder finansielle tjenester, inneholder en rekke regler for forbrukervern. Finansielle tjenester, som definert i gjeldende lovgivning for denne sektoren, særlig i europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/65/EF⁽⁹⁾, omfatter også digitalt innhold eller digitale tjenester som er forbundet med eller gir tilgang til finansielle tjenester, og er derfor omfattet av vernet i unionsretten for finansielle tjenester. Avtaler om digitalt innhold eller digitale tjenester som utgjør en finansiell tjeneste, bør derfor utelukkes fra dette direktivets virkeområde.
- 31) Dette direktivet bør ikke få anvendelse på digitalt innhold eller en digital tjeneste som leveres til et offentlig publikum som del av en kunstnerisk framføring eller et annet arrangement, for eksempel en digital filmvisning eller en audiovisuell teaterforestilling. Dette direktivet bør imidlertid få anvendelse dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten leveres til et offentlig publikum ved signaloverføring, for eksempel digitale fjernsynstjenester.
- 32) Gratis programvare med åpen kildekode der kildekode deles åpent og brukerne fritt kan få tilgang til, bruke, endre og om distribuere programvaren eller endrede versjoner av den, kan bidra til forskning og nyskaping i markedet for digitalt innhold og digitale tjenester. For å unngå å legge hindringer i veien for slik markedsutvikling bør dette direktivet heller ikke få anvendelse på gratis programvare med åpen kildekode, forutsatt at den ikke leveres i bytte mot en pris, og at forbrukerens personopplysninger utelukkende brukes til å forbedre programvarens sikkerhet, kompatibilitet eller samvirkingsevne.

⁽⁵⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/24/EU av 9. mars 2011 om anvendelse av pasientrettigheter ved helsetjenester over landegrensene (EUT L 88 av 4.4.2011, s. 45).

⁽⁶⁾ Rådsdirektiv 93/42/EØF av 14. juni 1993 om medisinsk utstyr (EFT L 169 av 12.7.1993, s. 1).

⁽⁷⁾ Rådsdirektiv 90/385/EØF av 20. juni 1990 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om aktivt implanterbart medisinsk utstyr (EFT L 189 av 20.7.1990, s. 17).

⁽⁸⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 98/79/EF av 27. oktober 1998 om medisinsk utstyr til in vitro-diagnostikk (EFT L 331 av 7.12.1998, s. 1).

⁽⁹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/65/EF av 23. september 2002 om fjernsal av finansielle tjenester til forbrukere, og om endring av rådsdirektiv 90/619/EØF og av direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 av 9.10.2002, s. 16).

- 33) Digitalt innhold eller digitale tjenester kombineres ofte med levering av varer eller andre tjenester og tilbys til forbrukeren innenfor en og samme avtale som omfatter en pakke av forskjellige elementer, for eksempel levering av digitalfjernsyn og kjøp av elektronisk utstyr. I slike tilfeller omfatter avtalen mellom forbrukeren og den næringsdrivende elementer av en avtale om levering av digitalt innhold eller en digital tjeneste, men også elementer av andre avtaletyper, for eksempel avtaler om salg av varer eller tjenesteavtaler. Dette direktivet bør bare få anvendelse på de elementene i den generelle avtalen som består av levering av digitalt innhold eller digitale tjenester. De andre elementene av avtalen bør være underlagt reglene som gjelder for disse avtalene i henhold til nasjonal rett eller eventuelt annen unionsrett som gjelder for en bestemt sektor eller et bestemt formål. På samme måte bør eventuelle virkninger som heving av et element i pakkeavtalen kan ha på de andre elementene i pakkeavtalen, reguleres av nasjonal rett. For å sikre sammenheng med de sektorspesifikke bestemmelsene i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2018/1972⁽¹⁰⁾ som regulerer pakkeavtaler, bør imidlertid, dersom en næringsdrivende i henhold til nevnte direktiv tilbyr digitalt innhold eller en digital tjeneste i kombinasjon med en nummerbasert interpersonell kommunikasjonstjeneste eller en internetttilgangstjeneste, bestemmelsene i dette direktivet om endring av digitalt innhold ikke få anvendelse på elementet med digitalt innhold eller digitale tjenester i pakken. De relevante bestemmelsene i direktiv (EU) 2018/1972 bør isteden få anvendelse på alle elementer i pakken, herunder det digitale innholdet eller den digitale tjenesten.
- 34) Bestemmelsene i dette direktivet om pakkeavtaler bør bare få anvendelse på tilfeller der de forskjellige elementene i pakken tilbys av den samme næringsdrivende til den samme forbrukeren i henhold til én enkelt avtale. Dette direktivet bør ikke berøre nasjonal rett som regulerer vilkårene for en avtale om levering av digitalt innhold eller digitale tjenester som kan anses å være forbundet med eller tilknyttet en annen avtale som forbrukeren har inngått med den samme eller en annen næringsdrivende, de beføyelsene som skal utøves i henhold til hver avtale, eller den virkningen som heving av én avtale vil kunne ha på den andre avtalen.
- 35) Handelspraksisen med å samle tilbud om digitalt innhold eller digitale tjenester med levering av varer eller andre tjenester i en pakke er omfattet av europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF⁽¹¹⁾ om foretaks urimelige handelspraksis overfor forbrukere på det indre marked. Slikt salg av produktpakker er i seg selv ikke forbudt i henhold til direktiv 2005/29/EF. Det er imidlertid forbudt dersom det anses som urimelig etter en individuell vurdering i henhold til kriteriene fastsatt i nevnte direktiv. Unionens konkurranserett gir også mulighet for å gripe inn overfor kombinasjons- og pakkesalgspraksis dersom dette påvirker konkurransen og skader forbrukerne.
- 36) Dette direktivet bør ikke berøre annen unionsrett som gjelder for en bestemt sektor eller et bestemt formål, for eksempel telekommunikasjon, e-handel og forbrukervern. Det bør heller ikke berøre unionsrett og nasjonal rett om opphavsrett og nærstående rettigheter, herunder portabilitet av nettbaserte innholdstjenester.
- 37) Utøvelse av virksomhet som hører inn under dette direktivets virkeområde, kan innebære behandling av personopplysninger. Unionsretten gir en omfattende ramme for vern av personopplysninger. Særlig skal dette direktivet ikke berøre europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679⁽¹²⁾ og europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/58/EF⁽¹³⁾. Denne rammen får anvendelse på alle personopplysninger som behandles i forbindelse med avtalene som omfattes av dette direktivet. Følgelig bør personopplysninger bare samles inn eller på annen måte behandles i samsvar med forordning (EU) 2016/679 og direktiv 2002/58/EF. Dersom dette direktivet er i strid med i unionsretten om vern av personopplysninger, bør sistnevnte ha forrang.

⁽¹⁰⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2018/1972 av 11. desember 2018 om fastsettelse av en europeisk kodeks for elektronisk kommunikasjon (EUT L 321 av 17.12.2018, s. 36).

⁽¹¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF av 11. mai 2005 om foretaks urimelige handelspraksis overfor forbrukere på det indre marked og om endring av rådsdirektiv 84/450/EØF, europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 av 11.6.2005, s. 22).

⁽¹²⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679 av 27. april 2016 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger samt om oppheving av direktiv 95/46/EF (generell personvernforordning) (EUT L 119 av 4.5.2016, s. 1).

⁽¹³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/58/EF av 12. juli 2002 om behandling av personopplysninger og personvern i sektoren for elektronisk kommunikasjon (direktivet om personvern og elektronisk kommunikasjon) (EFT L 201 av 31.7.2002, s. 37).

- 38) Dette direktivet bør ikke fastsette regler for vilkårene for lovlig behandling av personopplysninger, ettersom dette spørsmålet er særskilt regulert ved forordning (EU) 2016/679. Derfor er enhver behandling av personopplysninger i forbindelse med en avtale som hører inn under dette direktivets virkeområde, bare lovlig dersom den er i samsvar med bestemmelsene i forordning (EU) 2016/679 når det gjelder det rettslige grunnlaget for behandling av personopplysninger. Dersom behandlingen av personopplysninger er basert på samtykke, særlig i henhold til artikkel 6 nr. 1 bokstav a) i forordning (EU) 2016/679, får de særlige bestemmelsene i nevnte forordning anvendelse, herunder de som gjelder vilkårene for å vurdere om et samtykke er gitt frivillig. Dette direktivet bør ikke fastsette regler for gyldigheten av det samtykket som er gitt. Forordning (EU) 2016/679 inneholder også omfattende rettigheter med hensyn til sletting av opplysninger og dataportabilitet. Dette direktivet bør ikke berøre disse rettighetene, som får anvendelse på alle personopplysninger som forbrukeren gir den næringsdrivende, eller som samles inn av den næringsdrivende i forbindelse med en avtale som hører inn under dette direktivets virkeområde, og når forbrukeren hever avtalen i samsvar med dette direktivet.
- 39) Retten til sletting og forbrukers rett til å trekke tilbake et samtykke til behandling av personopplysninger bør få full anvendelse også i forbindelse med avtaler som omfattes av dette direktivet. Forbrukers rett til å heve avtalen i samsvar med dette direktivet bør ikke berøre forbrukers rett i henhold til forordning (EU) 2016/679 til å trekke tilbake sitt samtykke til behandling av forbrukers personopplysninger.
- 40) Dette direktivet bør ikke fastsette regler for følgene for avtalene som er omfattet av dette direktivet, dersom forbrukeren trekker tilbake sitt samtykke til behandling av sine personopplysninger. Slike følger bør fortsatt være et spørsmål som hører inn under nasjonal rett.
- 41) Den næringsdrivende kan levere digitalt innhold eller digitale tjenester til forbrukerne på forskjellige måter. Det er hensiktsmessig å fastsette enkle og klare regler for metodene og fristene for å oppfylle denne leveringsforpliktelsen, som er den næringsdrivendes viktigste avtaleforpliktelse, ved å gjøre det digitale innholdet eller den digitale tjenesten tilgjengelig for forbrukeren. Det digitale innholdet eller den digitale tjenesten bør anses å være gjort tilgjengelig for forbrukeren når det digitale innholdet eller den digitale tjenesten eller ethvert egnet middel til å få tilgang til eller laste ned innholdet eller tjenesten er mottatt av forbrukeren, og ingen ytterligere handling kreves av den næringsdrivende for at forbrukeren skal kunne bruke det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar med avtalen. Idet det tas i betraktning at den næringsdrivende i prinsippet ikke er ansvarlig for handlinger eller unnlater fra en tredjepart som driver en fysisk eller virtuell ressurs, for eksempel en elektronisk plattform eller en skylagringsressurs, som forbrukeren velger for mottak eller lagring av digitalt innhold eller digitale tjenester, bør det være tilstrekkelig for den næringsdrivende å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten til nevnte tredjepart. Den fysiske eller virtuelle ressursen kan imidlertid ikke anses å være valgt av forbrukeren dersom den er under den næringsdrivendes kontroll eller er avtalemessig knyttet til den næringsdrivende, eller dersom forbrukeren valgte denne fysiske eller virtuelle ressursen for mottak av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, men dette valget var det eneste som ble tilbudt av den næringsdrivende for å motta eller få tilgang til det digitale innholdet eller den digitale tjenesten.

Dersom den fysiske eller virtuelle ressursen ikke kan anses å være valgt av forbrukeren, bør den næringsdrivendes forpliktelse til å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke anses å være oppfylt dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er levert til den fysiske eller virtuelle ressursen, men forbrukeren ikke kan motta eller få tilgang til det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar med dette direktivet. I slike tilfeller bør forbrukeren ha tilgang til de samme beføyelsene som ville ha fått anvendelse dersom den næringsdrivende hadde unnlatt å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. Når det gjelder leveringstidspunktet, bør det digitale innholdet eller de digitale tjenestene, i samsvar med markedspraksis og tekniske muligheter og for å gi en viss grad av fleksibilitet, leveres uten unødig opphold, med mindre partene har besluttet å avtale noe annet for å ta høyde for andre leveringsmodeller.

- 42) Det digitale innholdet eller den digitale tjenesten bør oppfylle kravene som er avtalt mellom den næringsdrivende og forbrukeren i avtalen. Særlig bør innholdet eller tjenesten være i samsvar med beskrivelsen, mengden, for eksempel antall musikkfiler man kan få tilgang til, kvaliteten, for eksempel oppløsning på bilder, språket og versjonen som er fastsatt i avtalen. Innholdet eller tjenesten bør også ha den sikkerheten, funksjonaliteten, kompatibiliteten, samvirkings- evnen og andre egenskaper som kreves i henhold til avtalen. Kravene i avtalen bør omfatte de som følger av opplysningene før avtaleinngåelse, som i samsvar med direktiv 2011/83/EU utgjør en sentral del av avtalen. Disse kravene kan også være fastsatt i en tjenestenivåavtale, dersom en slik type avtale i henhold til gjeldende nasjonal rett utgjør en del av avtaleforholdet mellom forbrukeren og den næringsdrivende.

- 43) Begrepet «funksjonalitet» bør forstås som å vise til hvordan digitalt innhold eller en digital tjeneste kan brukes. For eksempel kan fravær eller forekomst av eventuelle tekniske begrensninger, for eksempel beskyttelse i form av digital rettighetsforvaltning eller regionkoding, ha innvirkning på det digitale innholdets eller den digitale tjenestens mulighet til å utføre alle sine funksjoner, idet det tas hensyn til deres formål. Begrepet «samvirkingsevne» omhandler hvorvidt og i hvilken grad digitalt innhold eller en digital tjeneste er i stand til å fungere sammen med annen maskinvare eller programvare enn den som digitalt innhold eller digitale tjenester av samme type vanligvis brukes sammen med. Tilfredsstillende funksjonalitet kan for eksempel omfatte det digitale innholdets eller den digitale tjenestens evne til å utveksle informasjon med slik annen programvare eller maskinvare og til å bruke utvekslet informasjon.
- 44) Ettersom digitalt innhold og digitale tjenester er i stadig utvikling, kan næringsdrivende inngå avtale med forbrukerne om å levere oppdateringer og funksjoner etter hvert som de blir tilgjengelige. Det digitale innholdets eller den digitale tjenestens samsvar bør derfor også vurderes med hensyn til om det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er oppdatert slik det er fastsatt i avtalen. Manglende levering av oppdateringer som er avtalt i avtalen, bør anses som manglende samsvar hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. Videre bør defekte eller ufullstendige oppdateringer også anses som manglende samsvar hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, ettersom dette vil bety at slike oppdateringer ikke er gjennomført på den måten som er fastsatt i avtalen.
- 45) For at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten skal være i samsvar, og for å sikre at forbrukerne ikke fratras sine rettigheter, for eksempel i tilfeller der avtalen setter svært lave standarder, bør innholdet eller tjenesten ikke bare oppfylle de subjektive kravene til samsvar, men i tillegg oppfylle de objektive kravene til samsvar fastsatt i dette direktivet. Samsvar bør blant annet vurderes ved å ta i betraktning hvilket formål det digitale innholdet eller de digitale tjenestene av samme type vanligvis brukes til. Innholdet eller tjenesten bør også ha den kvaliteten og de ytelsesegenskapene som er vanlig for digitalt innhold eller digitale tjenester av samme type, og som forbrukeren med rimelighet kan forvente ut fra arten av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, idet det tas hensyn til alle offentlige erklæringer om de særlige egenskapene til det digitale innholdet eller den digitale tjenesten fra eller på vegne av den næringsdrivende eller andre personer i tidligere ledd i transaksjonskjeden.
- 46) Kriteriet om rimelighet med hensyn til enhver henvisning i dette direktivet til hva som med rimelighet kan forventes av en person, bør fastslås på objektivt grunnlag, idet det tas hensyn til arten av og formålet med det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, sakens omstendigheter og bruk og praksis for de berørte parter. Særlig bør det på objektivt grunnlag fastslås hva som anses å være en rimelig frist for å bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar, idet det tas hensyn til arten av det manglende samsvaret.
- 47) I løpet av det tidsrommet som forbrukeren med rimelighet må forvente, bør den næringsdrivende levere oppdateringer til forbrukeren, herunder sikkerhetsoppdateringer, for å sikre at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten fortsatt er i samsvar og er sikkert. Når det for eksempel gjelder digitalt innhold eller digitale tjenester hvis formål er tidsbegrenset, bør forpliktelsen til å levere oppdateringer begrenses til dette tidsrommet, mens for andre typer digitalt innhold eller digitale tjenester kan det tidsrommet da oppdateringene bør leveres til forbrukeren, være lik ansvarsperioden for manglende samsvar eller strekke seg ut over dette tidsrommet, noe som kan være tilfelle særlig når det gjelder sikkerhetsoppdateringer. Forbrukeren bør fortsatt stå fritt til å velge å installere de leverte oppdateringene eller ikke. Dersom forbrukeren beslutter ikke å installere oppdateringene, bør imidlertid forbrukeren ikke forvente at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten fortsatt er i samsvar. Den næringsdrivende bør underrette forbrukeren om at forbrukerens beslutning om ikke å installere oppdateringer som er nødvendige for at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten fortsatt skal være i samsvar, herunder sikkerhetsoppdateringer, vil berøre den næringsdrivendes ansvar for samsvar for de funksjonene i det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som de relevante oppdateringene er ment å holde i samsvar. Dette direktivet bør ikke påvirke forpliktelsene til å levere sikkerhetsoppdateringer fastsatt i unionsretten eller i nasjonal rett.
- 48) Forordning (EU) 2016/679 eller all annen unionsrett om vern av personopplysninger bør få anvendelse fullt ut på behandlingen av personopplysninger i forbindelse med alle avtaler som hører inn under dette direktivets virkeområde. I tillegg bør dette direktivet ikke berøre rettighetene, forpliktelsene og rettsmidlene utenfor avtaleforhold som er fastsatt ved forordning (EU) 2016/679. Fakta som fører til en manglende oppfyllelse av kravene fastsatt i forordning (EU) 2016/679, herunder grunnleggende prinsipper, for eksempel kravene til dataminimering, innebygd personvern og personvern som standardinnstilling, kan, avhengig av sakens omstendigheter, også anses å utgjøre manglende oppfyllelse hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten av subjektive eller objektive krav til samsvar fastsatt i dette direktivet. Ett eksempel kan være dersom en næringsdrivende uttrykkelig påtar seg en forpliktelse i avtalen, eller

avtalen kan tolkes på denne måten, som også er knyttet til den næringsdrivendes forpliktelser i henhold til forordning (EU) 2016/679. I så fall kan en slik avtalemessig forpliktelse utgjøre en del av de subjektive kravene til samsvar. Et annet eksempel kan være dersom den manglende overholdelsen av forpliktelsene i henhold til forordning (EU) 2016/679 samtidig kan gjøre det digitale innholdet eller den digitale tjenesten uegnet for det tiltenkte formålet, slik at dette derfor utgjør en manglende oppfyllelse av de objektive kravene til samsvar, som krever at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er egnet til de formålene som digitalt innhold eller digitale tjenester av samme type vanligvis brukes til.

Dette vil for eksempel være tilfelle dersom den næringsdrivende som leverer programvare for datakryptering, unnlater å gjennomføre de egnede tiltakene som kreves i henhold til forordning (EU) 2016/679 for å sikre at den er utformet slik at personopplysninger ikke utleveres til uautoriserte mottakere, og dermed gjør krypteringsprogramvaren uegnet til sitt bruksområde, som er sikker overføring av data fra forbrukeren til dens tiltenkte mottaker. Avslutningsvis kan det være tilfeller der den næringsdrivendes manglende overholdelse av forpliktelsene i henhold til forordning (EU) 2016/679 også kan utgjøre manglende oppfyllelse hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten av det objektive kravet til samsvar, som krever at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten har de samme funksjonene som er vanlig for digitalt innhold eller digitale tjenester av samme type, og som forbrukeren med rimelighet kan forvente. Dersom den næringsdrivende i en applikasjon for netthandel unnlater å treffe tiltakene som er fastsatt i forordning (EU) 2016/679 for sikker behandling av forbrukerens personopplysninger, og det medfører at forbrukerens kredittkortopplysninger blir utsatt for ondsinnet programvare eller spionprogramvare, kan slik unnlattelse også utgjøre manglende samsvar hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i henhold til dette direktivet, ettersom forbrukeren med rimelighet vil forvente at en applikasjon av denne typen vanligvis vil ha egenskaper som hindrer at betalingsopplysninger blir utlevert. Dersom fakta som medfører manglende oppfyllelse av kravene i henhold til forordning (EU) 2016/679, også utgjør manglende oppfyllelse hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten av de objektive kravene til samsvar som fastsatt i dette direktivet, bør forbrukeren ha rett til beføyelsene ved manglende samsvar fastsatt i dette direktivet, med mindre avtalen allerede er ugyldig eller kan erklæres ugyldig i henhold til nasjonal rett.

- 49) For å sikre tilstrekkelig fleksibilitet bør det være mulig for partene å avvike fra de objektive kravene til samsvar. Et slikt avvik bør være mulig bare dersom forbrukeren er særlig underrettet om det og godtar det separat fra andre erklæringer eller avtaler og gjennom aktiv og utvetydig atferd. Begge vilkår kan for eksempel oppfylles ved å krysse av i en rute, trykke på en knapp eller aktivere en tilsvarende funksjon.
- 50) Når de næringsdrivende anvender reglene i dette direktivet, bør de benytte standarder, åpne tekniske spesifikasjoner, god praksis og atferdsregler, herunder i forbindelse med det maskinlesbare formatet som vanligvis brukes til å hente ut annet innhold enn personopplysninger, som ble oppgitt eller opprettet av forbrukeren ved bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, herunder også med hensyn til sikkerheten i informasjonssystemer og digitale miljøer, uavhengig av om de er etablert på internasjonalt plan, unionsplan eller i en bestemt industrisektor. I den forbindelse kan Kommisjonen be om at bransjeorganisasjoner og andre representative organisasjoner utarbeider internasjonale standarder og unionsstandarder og fastsetter atferdsnormer som kan bidra til en ensartet gjennomføring av dette direktivet.
- 51) Mange typer digitalt innhold eller digitale tjenester leveres kontinuerlig i et visst tidsrom, for eksempel tilgang til skytjenester. Det er derfor nødvendig å sikre at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er i samsvar i hele avtalens løpetid. Kortvarige avbrudd i leveringen av digitalt innhold eller en digital tjeneste bør behandles som forekomster av manglende samsvar dersom disse avbruddene er mer enn ubetydelige eller gjentar seg. I lys av den hyppige forbedringen av digitalt innhold eller digitale tjenester, særlig gjennom oppdateringer, bør den versjonen av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som leveres til forbrukeren, dessuten være den nyeste tilgjengelige på det tidspunktet avtalen inngås, med mindre partene har avtalt noe annet.
- 52) For å fungere riktig må det digitale innholdet eller den digitale tjenesten integreres riktig i kundens maskin- og programvaremiljø. Mangel på samsvar hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som skyldes uriktig integrasjon, bør anses som manglende samsvar hos selve det digitale innholdet eller den digitale tjenesten dersom innholdet eller tjenesten ble integrert av den næringsdrivende eller under dens kontroll eller av forbrukeren etter den næringsdrivendes integrasjonsanvisninger, og den uriktige integrasjonen skyldtes mangler i integrasjonsanvisningen, for eksempel ved at den var ufullstendig eller ikke var tilstrekkelig klar, noe som gjorde den vanskelig å bruke for gjennomsnittsfbrukeren.

- 53) Begrensninger av forbrukerens bruk av digitalt innhold eller digitale tjenester i samsvar med dette direktivet kan skyldes begrensninger pålagt av innehaveren av immaterialrettigheter i samsvar med immaterialretten. Slike begrensninger kan følge av sluttbrukerlisensen som det digitale innholdet eller den digitale tjenesten leveres til forbrukeren i henhold til. Dette kan for eksempel være tilfelle når en sluttbrukerlisens forbyr forbrukeren å bruke visse funksjoner knyttet til det digitale innholdets eller den digitale tjenestens funksjonalitet. En slik begrensning kan innebære at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er i strid med de objektive kravene til samsvar fastsatt i dette direktivet, dersom den gjelder funksjoner som vanligvis finnes i digitalt innhold eller digitale tjenester av samme type, og som forbrukeren med rimelighet kan forvente. I slike tilfeller bør forbrukeren kunne kreve beføyelsene som er fastsatt i dette direktivet for manglende samsvar, overfor den næringsdrivende som leverte det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. Den næringsdrivende bør bare kunne fritas fra slikt ansvar ved å overholde vilkårene for unntak fra de objektive kravene til samsvar som fastsatt i dette direktivet, det vil si bare dersom den næringsdrivende spesifikt underretter forbrukeren før avtaleinngåelsen om at en bestemt egenskap ved det digitale innholdet eller den digitale tjenesten avviker fra de objektive kravene til samsvar, og forbrukeren uttrykkelig og separat har godtatt dette avviket.
- 54) Rettslige mangler er et særlig viktig spørsmål i forbindelse med digitalt innhold eller digitale tjenester som er omfattet av immaterialrettigheter. Begrensninger av forbrukerens bruk av digitalt innhold eller digitale tjenester i samsvar med dette direktivet kan skyldes overtredelse av tredjeparts rettigheter. Slik overtredelse kan i praksis hindre forbrukeren i å bruke det digitale innholdet eller den digitale tjenesten eller noen av innholdets eller tjenestens funksjoner, for eksempel dersom forbrukeren ikke får tilgang til det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i det hele tatt, eller ikke får tilgang på lovlig måte. Dette kan også skyldes at tredjeparten rettmessig tvinger den næringsdrivende til å stanse overtredelsen av disse rettighetene og å slutte å tilby det aktuelle digitale innholdet eller den aktuelle digitale tjenesten, eller at forbrukeren ikke kan bruke det digitale innholdet eller den digitale tjenesten uten å bryte loven. Ved en overtredelse av en tredjeparts rettigheter som fører til en begrensning som hindrer eller begrenser bruken av digitalt innhold eller digitale tjenester i samsvar med de subjektive og objektive kravene til samsvar, bør forbrukeren ha rett til beføyelser ved manglende samsvar, med mindre nasjonal rett fastsetter ugyldighet eller heving av avtalen, for eksempel på grunn av overtredelse av en garanti om eiendomsrett.
- 55) Den næringsdrivende bør være ansvarlig overfor forbrukeren ved manglende samsvar hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten og for enhver manglende levering av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. Ettersom digitalt innhold eller digitale tjenester kan leveres til forbrukerne ved én eller flere enkeltstående leveringer eller kontinuerlig over et visst tidsrom, bør det aktuelle tidspunktet for å fastslå samsvar hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten bestemmes i lys av disse forskjellige typene av levering.
- 56) Digitalt innhold eller digitale tjenester kan leveres til forbrukerne ved én enkelt levering, for eksempel når forbrukerne laster ned en e-bok og lagrer den på sin personlige enhet. På samme måte kan leveringen bestå av en rekke slike enkeltstående leveringer, for eksempel når forbrukerne mottar en lenke for å laste ned en ny e-bok hver uke. Det som er særskilt for denne kategorien av digitalt innhold eller digitale tjenester, er det faktum at forbrukerne deretter har mulighet til å ha tilgang til og bruke det digitale innholdet eller den digitale tjenesten uten tidsbegrensning. I slike tilfeller bør samsvaret hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten vurderes på leveringstidspunktet, og derfor bør den næringsdrivende bare være ansvarlig for manglende samsvar som foreligger på det tidspunktet da den ene enkelte leveringen eller hver enkeltstående levering finner sted. For å sikre rettsikkerhet bør næringsdrivende og forbrukere kunne basere seg på en harmonisert minsteperioder der den næringsdrivende bør holdes ansvarlig for manglende samsvar. I forbindelse med avtaler som fastsetter én enkelt levering eller en rekke enkeltstående leveringer av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, bør medlemsstatene sikre at de næringsdrivende er ansvarlige i minst to år regnet fra leveringstidspunktet dersom den næringsdrivende i henhold til sin respektive nasjonale rett bare er ansvarlig for manglende samsvar som viser seg innen en viss tid etter levering.
- 57) Digitalt innhold eller digitale tjenester kan også leveres til forbrukeren kontinuerlig over et visst tidsrom. Kontinuerlig levering kan omfatte tilfeller der den næringsdrivende gjør en digital tjeneste tilgjengelig for forbrukerne for et fastsatt eller ubestemt tidsrom, for eksempel en avtale om to års skylagring eller medlemskap i en plattform for sosiale medier uten tidsbegrensning. Det som er særskilt for denne kategorien, er det faktum at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er tilgjengelig for forbrukerne bare i et fastsatt tidsrom eller så lenge avtalen om levering uten tidsbegrensning gjelder. I slike tilfeller er det derfor berettiget at den næringsdrivende bare bør være ansvarlig for manglende samsvar som viser seg i dette tidsrommet. Elementet av kontinuerlig levering bør ikke nødvendigvis kreve levering i lang tid. Tilfeller som for eksempel nettstrømming av et videoklipp bør anses som kontinuerlig levering over et visst tidsrom, uavhengig av den faktiske varigheten på den audiovisuelle filen. Tilfeller der særskilte elementer av digitalt innhold

eller digitale tjenester gjøres tilgjengelig periodisk eller flere ganger i løpet av avtalens fastsatte løpetid eller så lenge avtalen om levering uten tidsbegrensning gjelder, bør også anses som kontinuerlig levering over et visst tidsrom, for eksempel dersom avtalen fastsetter at et eksemplar av et antivirusprogram kan brukes i ett år og vil bli automatisk oppdatert den første dagen i hver måned i dette tidsrommet, eller at den næringsdrivende vil utgi oppdateringer hver gang nye funksjoner i et digitalt spill blir tilgjengelig, og det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er tilgjengelig for forbrukerne bare i avtalens fastsatte løpetid eller så lenge avtalen om levering uten tidsbegrensning gjelder.

- 58) Medlemsstatene bør fortsatt stå fritt til å fastsette regler for nasjonale foreldelsesfrister. Slike foreldelsesfrister bør imidlertid ikke hindre forbrukerne i å utøve sine rettigheter i det tidsrommet der den næringsdrivende er ansvarlig for manglende samsvar. Dette direktivet bør derfor ikke harmonisere starttidspunktet for nasjonale foreldelsesfrister, men det bør likevel sikre at slike frister fortsatt gjør det mulig for forbrukerne å utøve sine beføyelser ved manglende samsvar som viser seg minst i det tidsrommet da den næringsdrivende er ansvarlig for manglende samsvar.
- 59) Som følge av at digitalt innhold og digitale tjenester har en særskilt karakter og stor kompleksitet, og av den næringsdrivendes større kunnskap og tilgang til fagkunnskap, teknisk informasjon og høyteknologisk bistand, har den næringsdrivende sannsynligvis bedre forutsetninger enn forbrukeren for å vite hvorfor det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke blir levert eller ikke er i samsvar. Den næringsdrivende vil også sannsynligvis ha bedre forutsetninger for å vurdere om årsaken til manglende levering eller det manglende samsvaret er at forbrukerens digitale miljø ikke er kompatibelt med det digitale innholdets eller den digitale tjenestens tekniske krav. Selv om det er opp til forbrukeren å dokumentere at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke er i samsvar, bør derfor forbrukeren ved en tvist ikke måtte bevise at det manglende samsvaret forelå på det tidspunktet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ble levert eller, når det gjelder kontinuerlig levering, i hele avtalens løpetid.

I stedet bør det påhvile den næringsdrivende å bevise at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten var i samsvar på dette tidspunktet eller i dette tidsrommet. Denne bevisbyrden bør påhvile den næringsdrivende for manglende samsvar som viser seg innen ett år fra leveringstidspunktet, dersom avtalen fastsetter én enkelt levering eller en rekke enkeltstående leveringer, og i hele avtalens løpetid dersom avtalen fastsetter kontinuerlig levering over et visst tidsrom. Dersom den næringsdrivende imidlertid godtgjør at forbrukerens digitale miljø ikke er kompatibelt med de tekniske kravene, og den næringsdrivende underretter forbrukeren om dette på en klar og forståelig måte før avtaleinngåelsen, bør det være opp til forbrukeren å dokumentere at det manglende samsvaret hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten forelå på det tidspunktet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ble levert, dersom avtalen fastsetter én enkelt levering eller en rekke enkeltstående leveringer, eller, dersom avtalen fastsetter kontinuerlig levering over et visst tidsrom, i hele avtalens løpetid.

- 60) Uten at det berører forbrukerens grunnleggende rettighet til vern av privatlivet, herunder telekommunikasjonsfortrolighet, og til vern av personopplysninger, bør forbrukeren samarbeide med den næringsdrivende for at den næringsdrivende skal kunne fastslå om årsaken til det manglende samsvaret ligger i forbrukerens digitale miljø, ved hjelp av teknisk tilgjengelige midler som er minst mulig inngripende for forbrukeren. Dette kan ofte gjøres for eksempel ved å gi den næringsdrivende automatisk genererte hendelsesrapporter eller opplysninger om forbrukerens internettforbindelse. Bare unntaksvis og i behørig begrunnede tilfeller, der det på tross av bruk av alle andre midler ikke er noen annen mulighet, kan forbrukerne måtte tillate virtuell tilgang til sitt digitale miljø. Dersom forbrukeren imidlertid ikke samarbeider med den næringsdrivende, og forbrukeren var underrettet om følgene av manglende samarbeid, bør det være opp til forbrukeren å dokumentere ikke bare at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke var i samsvar, men også at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke var i samsvar på det tidspunktet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ble levert, dersom avtalen fastsetter én enkelt levering eller en rekke enkeltstående leveringer, eller, dersom avtalen fastsetter kontinuerlig levering over et visst tidsrom, i hele avtalens løpetid.
- 61) Dersom den næringsdrivende har unnlatt å levere digitalt innhold eller digitale tjenester, bør forbrukeren oppfordre den næringsdrivende til å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. I slike tilfeller bør den næringsdrivende handle uten unødig opphold eller innenfor en ytterligere frist, som uttrykkelig avtalt mellom partene. Ettersom digitalt innhold eller en digital tjeneste leveres i digital form, bør det ved leveringen i de fleste tilfeller ikke være nødvendig

med ytterligere tid til å gjøre det digitale innholdet eller den digitale tjenesten tilgjengelig for forbrukeren. I slike tilfeller bør derfor den næringsdrivendes forpliktelse til å levere digitalt innhold eller digitale tjenester uten unødig opphold innebære å levere den umiddelbart. Dersom den næringsdrivende deretter unnlater å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, bør forbrukeren ha rett til å heve avtalen. Under særskilte omstendigheter, for eksempel dersom det er klart at den næringsdrivende ikke vil levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, eller dersom et bestemt tidspunkt for levering er av avgjørende betydning for forbrukeren, bør forbrukeren ha rett til å heve avtalen uten først å oppfordre den næringsdrivende til å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten.

- 62) Ved manglende samsvar bør forbrukeren ha rett til å få det digitale innholdet eller den digitale tjenesten brakt i samsvar, få en forholdsmessig prisreduksjon eller heve avtalen.
- 63) Avhengig av de tekniske egenskapene til det digitale innholdet eller den digitale tjenesten bør den næringsdrivende kunne velge en bestemt måte å bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar på, for eksempel ved å utgi oppdateringer eller å gjøre en ny kopi av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten tilgjengelig for forbrukeren.
- 64) På bakgrunn av mangfoldet av digitalt innhold og digitale tjenester er det ikke hensiktsmessig å sette faste frister for utøvelsen av rettigheter eller overholdelsen av forpliktelser knyttet til digitalt innhold eller digitale tjenester. Slike frister vil ikke ta hensyn til dette mangfoldet og kan enten være for korte eller for lange, avhengig av situasjonen. Det er derfor mer hensiktsmessig å kreve at digitalt innhold og digitale tjenester blir brakt i samsvar innen rimelig tid. Et slikt krav bør ikke hindre partene i å avtale et bestemt tidspunkt for når det digitale innholdet eller den digitale tjenesten skal være brakt i samsvar. Det digitale innholdet eller den digitale tjenesten bør bringes i samsvar vederlagsfritt. Særlig bør forbrukeren ikke pådra seg noen kostnader knyttet til utviklingen av en oppdatering for det digitale innholdet eller den digitale tjenesten.
- 65) Dersom det å bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar er rettslig eller faktisk umulig, eller dersom den næringsdrivende nekter å bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar fordi det ville innebære urimelige kostnader for den næringsdrivende, eller dersom den næringsdrivende har unnlatt å bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar innen rimelig tid, vederlagsfritt og uten å forårsake vesentlig ulempe for forbrukeren, bør forbrukeren ha rett til prisreduksjon eller til å heve avtalen. I visse situasjoner er det berettiget at forbrukeren bør ha rett til å få prisen redusert eller til å heve avtalen umiddelbart, for eksempel dersom den næringsdrivende tidligere ikke har klart å bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar, eller dersom det ikke kan forventes at forbrukeren fortsatt skal ha tillit til at den næringsdrivende klarer å bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar, på grunn av det manglende samsvarets alvorlige art. Forbrukeren bør for eksempel ha rett til direkte å be om en prisreduksjon eller heving av avtalen dersom forbrukeren mottar et antivirusprogram som selv har virus og ville utgjøre manglende samsvar av en slik alvorlig art. Det samme bør gjelde dersom det er klart at den næringsdrivende ikke vil bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar innen en rimelig frist eller uten vesentlig ulempe for forbrukeren.
- 66) I en situasjon der forbrukeren har rett til en reduksjon i prisen som betales for det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som leveres over et visst tidsrom, bør beregningen av prisreduksjonen ta hensyn til reduksjonen i verdien av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som skyldes både det manglende samsvaret og det tidsrommet da forbrukeren ikke kunne bruke det digitale innholdet eller de digitale tjenestene i samsvar med avtalen.
- 67) Dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten leveres mot betaling av en pris, bør forbrukeren kunne heve avtalen bare dersom det manglende samsvaret ikke er uvesentlig. Dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten imidlertid ikke leveres mot betaling av en pris, men forbrukeren gir fra seg personopplysninger, bør forbrukeren ha rett til å heve avtalen også i tilfeller der det manglende samsvaret er uvesentlig, ettersom en beføyelse i form av prisreduksjon da ikke er tilgjengelig for forbrukeren. I tilfeller der forbrukeren betaler en pris og gir personopplysninger, bør forbrukeren ha rett til alle tilgjengelige beføyelser ved manglende samsvar. Forutsatt at alle andre vilkår er oppfylt, bør forbrukeren særlig ha rett til å få det digitale innholdet eller den digitale tjenesten brakt i samsvar, til å få prisen redusert i forhold til summen som er betalt for det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, eller til å heve avtalen.

- 68) Dersom forbrukeren hever avtalen, bør den næringsdrivende tilbakebetale den prisen som forbrukeren har betalt. Det er imidlertid nødvendig å veie forbrukernes og de næringsdrivendes rettmessige interesser opp mot hverandre dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten leveres over et visst tidsrom og det digitale innholdet eller den digitale tjenesten var i samsvar bare i deler av dette tidsrommet. Ved heving av avtalen bør forbrukeren derfor bare ha rett til den delen av den betalte prisen som svarer til og står i forhold til lengden på det tidsrommet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke var i samsvar. Forbrukeren bør også ha rett til en eventuell del av prisen som er forhåndsbetalt for det eventuelle tidsrommet som gjenstår etter at avtalen var hevet.
- 69) Dersom forbrukeren har gitt personopplysningene til den næringsdrivende, bør den næringsdrivende oppfylle forpliktelsene i henhold til forordning (EU) 2016/679. Slike forpliktelser bør også overholdes i tilfeller der forbrukeren betaler en pris og gir personopplysninger. Ved heving av avtalen bør den næringsdrivende også avstå fra å bruke enhver form for innhold, unntatt personopplysninger, som forbrukeren har oppgitt eller opprettet ved bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som er levert av den næringsdrivende. Et slikt innhold kan omfatte digitale bilder, video- og lydfiler og innhold som er opprettet på mobile enheter. Den næringsdrivende bør imidlertid ha rett til å fortsette å bruke innholdet som er oppgitt eller opprettet av forbrukeren, dersom et slikt innhold enten ikke har noen nytteverdi utenfor rammene for det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som er levert av den næringsdrivende, bare er knyttet til forbrukerens aktivitet, er slått sammen med andre data av den næringsdrivende og ikke kan deles opp eller bare med en uforholdsmessig stor innsats, eller er generert i fellesskap av forbrukerne og andre, og andre forbrukere kan fortsette å benytte det.
- 70) Forbrukeren kan avskrekkes fra å utøve beføyelser ved manglende samsvar hos digitalt innhold eller en digital tjeneste dersom forbrukeren fratas tilgang til annet innhold enn personopplysninger, som forbrukeren har oppgitt eller opprettet ved bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. For å sikre at forbrukeren drar nytte av effektivt vern i forbindelse med retten til å heve avtalen, bør den næringsdrivende derfor på anmodning fra forbrukeren gjøre slikt innhold tilgjengelig for forbrukeren etter heving av avtalen.
- 71) Forbrukeren bør ha rett til å hente ut innholdet innen en rimelig frist, uten hindring fra den næringsdrivende, i et vanlig brukt maskinlesbart format og vederlagsfritt, med unntak av kostnader som genereres av forbrukerens eget digitale miljø, for eksempel kostnadene til en nettverkstilkopling, ettersom disse kostnadene ikke er spesifikt knyttet til det å hente ut innholdet. Imidlertid bør den næringsdrivendes forpliktelse til å gjøre slikt innhold tilgjengelig ikke få anvendelse dersom innholdet bare har nytteverdi innenfor rammene for bruken av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, eller bare er knyttet til forbrukerens aktivitet i forbindelse med bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten eller er slått sammen med andre data av den næringsdrivende og ikke kan deles opp eller bare med en uforholdsmessig stor innsats. I slike tilfeller har innholdet ikke noen vesentlig praktisk bruk eller interesse for forbrukeren, samtidig som det også tas hensyn til den næringsdrivendes interesser. Den næringsdrivendes forpliktelse til å gjøre alt innhold som ikke er personopplysninger, og som forbrukeren har oppgitt eller opprettet, tilgjengelig for forbrukeren ved heving av avtalen, bør ikke berøre den næringsdrivendes rett til ikke å utlevere visse typer innhold i samsvar med gjeldende rett.
- 72) Dersom avtalen heves, skal forbrukeren ikke være forpliktet til å betale for bruken av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten for perioder da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke var i samsvar, ettersom det vil frata forbrukeren effektivt vern. Forbrukeren bør også avstå fra å bruke det digitale innholdet eller den digitale tjenesten og fra å gjøre det tilgjengelig for tredjeparter, for eksempel ved å slette det digitale innholdet eller eventuelle brukbare kopier eller ved å gjøre det digitale innholdet eller den digitale tjenesten utilgjengelig på annen måte.
- 73) Prinsippet om den næringsdrivendes erstatningsansvar er et vesentlig element i avtalene om levering av digitalt innhold eller digitale tjenester. Derfor bør forbrukeren ha rett til å kreve erstatning for skade som skyldes manglende samsvar hos eller manglende levering av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. Erstatningen bør i så stor grad som mulig sette forbrukeren i den posisjonen som forbrukeren ville ha vært i dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten hadde vært i samsvar. Ettersom en slik rett til skadeserstatning allerede eksisterer i alle medlemsstater, bør dette direktivet ikke berøre nasjonale regler for erstatning til forbrukere for skade som følge av overtredelser av disse reglene.
- 74) Dette direktivet bør også omfatte endringer, for eksempel oppdateringer og oppgraderinger, som næringsdrivende utfører på det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som leveres til eller gjøres tilgjengelig for forbrukeren over et visst tidsrom. Med tanke på den raske utviklingen i digitalt innhold og digitale tjenester kan slike oppdateringer,

oppgraderinger eller lignende endringer være nødvendige og ofte fordelaktige for forbrukeren. Visse endringer, for eksempel de som er fastsatt som oppdateringer i avtalen, kan utgjøre en del av de avtalefestede forpliktelsene. Det kan kreves andre endringer for å oppfylle de objektive kravene til samsvar hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som fastsatt i dette direktivet. Andre endringer igjen, som vil avvike fra de objektive kravene til samsvar, og som kan forutses ved avtaleinngåelsen, vil måtte være uttrykkelig avtalt med forbrukeren når avtalen inngås.

- 75) I tillegg til endringer som tar sikte på å bevare samsvar, bør den næringsdrivende på visse vilkår kunne endre funksjoner i det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, forutsatt at avtalen gir en gyldig grunn for en slik endring. Slike gyldige grunner kan omfatte tilfeller der endringen er nødvendig for å tilpasse det digitale innholdet eller den digitale tjenesten til et nytt teknisk miljø eller til et økt antall brukere eller er nødvendig av andre viktige praktiske hensyn. Slike endringer er ofte til fordel for forbrukeren, ettersom de forbedrer kvaliteten på det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. Følgelig bør avtalepartene kunne ta med bestemmelser i avtalen som gjør det mulig for den næringsdrivende å foreta endringer. For å veie forbruker- og forretningsinteresser opp mot hverandre bør en slik mulighet for den næringsdrivende kombineres med en rett for forbrukeren til å heve avtalen dersom slike endringer virker negativt inn på bruken av eller tilgangen til det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i mer enn bare uvesentlig grad. I hvilken grad endringer virker negativt inn på forbrukerens bruk av eller tilgang til det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, bør fastslås objektivt, idet det tas hensyn til arten av og formålet med det digitale innholdet eller den digitale tjenesten og til kvaliteten, funksjonaliteten, kompatibiliteten og de andre viktigste funksjonene som er vanlige for digitalt innhold og digitale tjenester av samme type. Reglene fastsatt i dette direktivet for slike oppdateringer, oppgraderinger eller lignende endringer bør imidlertid ikke gjelde situasjoner der partene inngår en ny avtale om levering av digitalt innhold eller digitale tjenester, for eksempel som følge av distribusjon av en ny versjon av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten.
- 76) Forbrukerne bør underrettes om endringer på en klar og forståelig måte. Dersom en endring i mer enn uvesentlig grad virker negativt inn på forbrukerens tilgang til eller bruk av digitalt innhold eller digitale tjenester, bør forbrukeren underrettes på en måte som gjør det mulig å lagre opplysningene på et varig medium. Et varig medium bør gjøre forbrukeren i stand til å lagre opplysninger så lenge det er nødvendig å verne forbrukerens interesser som følge av vedkommendes forhold til den næringsdrivende. Slike medier bør særlig omfatte papir, DVD-er, CD-er, USB-minnepinner, minnekort eller harddisker samt e-post.
- 77) Dersom en endring i mer enn uvesentlig grad virker negativt inn på forbrukerens tilgang til eller bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, bør forbrukeren som følge av en slik endring ha rett til å heve avtalen vederlagsfritt. Alternativt kan den næringsdrivende beslutte å la forbrukeren opprettholde tilgang til det digitale innholdet eller den digitale tjenesten uten tilleggskostnader, uten endringen og i samsvar med avtalen, og i så fall bør forbrukeren ikke ha rett til å heve avtalen. Dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som den næringsdrivende lot forbrukeren opprettholde, ikke lenger er i samsvar med de subjektive og objektive kravene til samsvar, bør imidlertid forbrukeren kunne benytte beføyelsene for manglende samsvar som fastsatt i henhold til dette direktivet. Dersom kravene til en slik endring som fastsatt i dette direktivet ikke er oppfylt, og endringen fører til manglende samsvar, bør det ikke berøre forbrukerens rett til å bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar, til å få prisen redusert eller til å heve avtalen, som fastsatt i henhold til dette direktivet. Dersom det på samme måte etter en endring oppstår manglende samsvar hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som ikke er forårsaket av endringen, bør forbrukeren fortsatt ha rett til å benytte beføyelsene som fastsatt i henhold til dette direktivet for det manglende samsvaret i forbindelse med dette digitale innholdet eller denne digitale tjenesten.
- 78) Det manglende samsvaret hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ved levering til forbrukeren skyldes ofte en av transaksjonene i en kjede som knytter den opprinnelige utvikleren til den siste næringsdrivende i kjeden. Selv om den siste næringsdrivende bør være ansvarlig overfor forbrukeren ved manglende samsvar, er det viktig å sikre at den næringsdrivende har hensiktsmessige rettigheter overfor forskjellige personer i transaksjonskjeden for å kunne dekke erstatningsansvaret overfor forbrukeren. Slike rettigheter bør begrenses til forretningstransaksjoner, og de bør derfor ikke omfatte situasjoner der den næringsdrivende er ansvarlig overfor forbrukeren for manglende samsvar hos digitalt innhold eller en digital tjeneste som består av eller bygger på programvare som ble levert uten betaling av en pris i henhold til en gratis lisens med åpen kildekode av en person i tidligere ledd i transaksjonskjeden. Det bør imidlertid være opp til medlemsstatene i henhold til deres gjeldende nasjonale rett å identifisere de personene i transaksjonskjeden som den siste næringsdrivende kan reise krav mot, og retningslinjene og vilkårene som gjelder for slike beføyelser.

- 79) Personer eller organisasjoner som i henhold til nasjonal rett anses å ha en rettmessig interesse i å verne forbrukerens avtalefestede rettigheter og personopplysninger, bør ha rett til, for å sikre at de nasjonale bestemmelsene som innarbeider dette direktivet i nasjonal rett, får anvendelse, å bringe saker inn for en domstol eller en forvaltningsmyndighet som kan avgjøre klager eller ta de nødvendige rettslige skritt.
- 80) Ingenting i dette direktivet bør berøre anvendelsen av regler for internasjonal privatrett, særlig europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 593/2008⁽¹⁴⁾ og (EU) nr. 1215/2012⁽¹⁵⁾.
- 81) Vedlegget til europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/2394⁽¹⁶⁾ bør endres slik at det inneholder en henvisning til dette direktivet, for å lette det tverrnasjonale samarbeidet om håndhevingen av dette direktivet.
- 82) Vedlegg I til europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/22/EF⁽¹⁷⁾ bør endres slik at det inneholder en henvisning til dette direktivet, for å sikre vern av de kollektive forbrukerinteressene som er fastsatt i dette direktivet.
- 83) Forbrukerne bør kunne nyte godt av sine rettigheter i henhold til dette direktivet så snart de tilsvarende nasjonale innarbeidingstiltakene begynner å få anvendelse. Disse nasjonale innarbeidingstiltakene bør derfor også få anvendelse på avtaler med ubestemt eller fast løpetid som ble inngått før anvendelsesdatoen og fastsetter levering av digitalt innhold eller digitale tjenester over et visst tidsrom, enten kontinuerlig eller gjennom en rekke enkeltstående leveringer, men bare med hensyn til digitalt innhold eller digitale tjenester som leveres fra anvendelsesdatoen for de nasjonale innarbeidingstiltakene. For å sikre en balanse mellom forbrukernes og de næringsdrivendes rettmessige interesser bør de nasjonale tiltakene for innarbeiding av bestemmelsene i dette direktivet om endring av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten og retten til erstatning bare få anvendelse på avtaler som inngås etter anvendelsesdatoen i henhold til dette direktivet.
- 84) I samsvar med den felles politiske erklæringen fra medlemsstatene og Kommisjonen av 28. september 2011 om forklarende dokumenter⁽¹⁸⁾ har medlemsstatene forpliktet seg til at underretningen om innarbeidingstiltakene i berettigede tilfeller skal følges av ett eller flere dokumenter som forklarer sammenhengen mellom et direktivs bestanddeler og de tilsvarende delene av de nasjonale innarbeidingsdokumentene. Med hensyn til dette direktivet anser regelgiveren at oversendingen av slike dokumenter er berettiget.
- 85) EUs datatilsyn har blitt rådspurt i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001⁽¹⁹⁾ og avga uttalelse 14. mars 2017⁽²⁰⁾.
- 86) Ettersom målene for dette direktivet, som er å bidra til det indre markedes virkemåte ved å håndtere avtalerettslige hindringer for levering av digitalt innhold eller digitale tjenester og samtidig hindre ulik lovgivning på en ensartet måte, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene, og derfor ved å sikre generelt samsvar mellom de forskjellige medlemsstatenes nasjonale rett gjennom harmoniserte regler for avtalerett, som også vil forenkle samordnede håndhevingstiltak, bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske Union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktivet ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 87) Dette direktivet er forenlig med de grunnleggende rettighetene og frihetene og de prinsippene som er anerkjent særlig i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter, herunder de som er nedfelt i paktens artikkel 16, 38 og 47.

⁽¹⁴⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 593/2008 av 17. juni 2008 om hvilken lovgivning som får anvendelse på avtaleforpliktelser (Roma I) (EUT L 177 av 4.7.2008, s. 6).

⁽¹⁵⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1215/2012 av 12. desember 2012 om domsmyndighet og anerkjennelse og fullbyrdelse av rettsavgjørelser på det sivilrettslige og handelsrettslige område (EUT L 351 av 20.12.2012, s. 1).

⁽¹⁶⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/2394 av 12. desember 2017 om samarbeid mellom nasjonale myndigheter med ansvar for håndheving av forbrukervernlovgivning og om oppheving av forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 345 av 27.12.2017, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/22/EF av 23. april 2009 om nedlegging av forbod med omsyn til vern av forbrukerinteresser (EUT L 110 av 1.5.2009, s. 30).

⁽¹⁸⁾ EUT C 369 av 17.12.2011, s. 14.

⁽¹⁹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001 av 18. desember 2000 om personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger i Fellesskapets institusjoner og organer og om fri utveksling av slike opplysninger (EFT L 8 av 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁰⁾ EUT C 200 av 23.6.2017, s. 10.

VEDTATT DETTE DIREKTIVET:

Artikkel 1

Formål

Formålet med dette direktivet er å bidra til at det indre marked fungerer på en tilfredsstillende måte, samtidig som det gir et høyt nivå for forbrukervern ved å fastsette felles regler for visse krav til avtaler mellom næringsdrivende og forbrukere om levering av digitalt innhold eller digitale tjenester, særlig regler for

- digitalt innholds eller en digital tjenestes samsvar med avtalen,
- beføyelser ved mangel på slikt samsvar eller manglende levering og retningslinjer for utøvelsen av disse beføyelsene, og
- endring av digitalt innhold eller en digital tjeneste.

Artikkel 2

Definisjoner

I dette direktivet menes med

- 1) «digitalt innhold» data som blir framstilt og levert i digital form,
- 2) «digital tjeneste»
  - a) en tjeneste som gjør at forbrukeren kan opprette, behandle, lagre eller få tilgang til data i digital form, eller
  - b) en tjeneste som muliggjør deling av eller annen interaksjon med data i digital form som er lastet opp eller opprettet av forbrukeren eller andre brukere av denne tjenesten,
- 3) «varer med digitale elementer» enhver løse gjenstand som omfatter eller er innbyrdes forbundet med digitalt innhold eller en digital tjeneste på en slik måte at fravær av dette digitale innholdet eller denne digitale tjenesten vil hindre varene i å utføre sine funksjoner,
- 4) «integrasjon» sammenkopling av digitalt innhold eller en digital tjeneste med og innføring av digitalt innhold eller en digital tjeneste i komponentene i forbrukerens digitale miljø, slik at det digitale innholdet eller den digitale tjenestene kan brukes i samsvar med kravene til samsvar fastsatt i dette direktivet,
- 5) «næringsdrivende» enhver fysisk eller juridisk person, privat eller offentlig, som i forbindelse med avtaler som omfattes av dette direktivet, handler for formål som gjelder vedkommendes nærings-, forretnings-, håndverks- eller yrkesvirksomhet, herunder enhver annen person som handler i vedkommende fysiske eller juridiske persons navn eller på vedkommendes vegne,
- 6) «forbruker» enhver fysisk person som i forbindelse med avtaler som omfattes av dette direktivet, handler for formål som ikke er knyttet til vedkommendes nærings-, forretnings-, håndverks- eller yrkesvirksomhet,
- 7) «pris» penger eller et digitalt uttrykk for verdi som skal betales i bytte mot levering av digitalt innhold eller en digital tjeneste,
- 8) «personopplysninger» personopplysninger som definert i artikkel 4 nr. 1 i forordning (EU) 2016/679,
- 9) «digitalt miljø» maskinvare, programvare og eventuell nettverkstilkopling som forbrukeren benytter for å få tilgang til eller bruke digitalt innhold eller en digital tjeneste,
- 10) «kompatibilitet» evnen digitalt innhold eller digitale tjenester har til å fungere sammen med maskinvare eller programvare som digitalt innhold eller digitale tjenester av samme type vanligvis brukes sammen med, uten at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten må endres,

- 11) «funktjonalitet» evnen digitalt innhold eller digitale tjenester har til å utføre sine funksjoner med hensyn til formålet,
- 12) «samvirkingsevne» evnen digitalt innhold eller digitale tjenester har til å fungere sammen med annen maskinvare eller programvare enn den som digitalt innhold eller digitale tjenester av samme type vanligvis brukes sammen med,
- 13) «varig medium» enhver innretning som gjør det mulig for forbrukeren eller den næringsdrivende å lagre opplysninger som er rettet til vedkommende personlig, på en slik måte at opplysningene i framtiden vil være tilgjengelige i et tidsrom som er tilstrekkelig for opplysningenes formål, og som gir mulighet til uendret gjengivelse av de lagrede opplysningene.

Artikkel 3

Virkeområde

1. Dette direktivet får anvendelse på enhver avtale der den næringsdrivende leverer eller påtar seg å levere digitalt innhold eller en digital tjeneste til forbrukeren, og der forbrukeren betaler eller påtar seg å betale en pris.

Dette direktivet får også anvendelse dersom den næringsdrivende leverer eller påtar seg å levere digitalt innhold eller en digital tjeneste til forbrukeren, og forbrukeren gir fra seg eller påtar seg å gi fra seg personopplysninger til den næringsdrivende, med mindre personopplysningene som gis av forbrukeren, utelukkende behandles av den næringsdrivende for å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar med dette direktivet eller for å gi den næringsdrivende mulighet til å oppfylle de lovfestede kravene som den næringsdrivende er underlagt, og den næringsdrivende ikke behandler disse opplysningene til noe annet formål.

2. Dette direktivet får også anvendelse dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er utviklet i samsvar med forbrukerens spesifikasjoner.

3. Med unntak av artikkel 5 og 13 får dette direktivet også anvendelse på ethvert fysisk medium som tjener utelukkende som en bærer av digitalt innhold.

4. Dette direktivet får ikke anvendelse på digitalt innhold eller digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varer i henhold til artikkel 2 nr. 3, og som leveres sammen med varene i henhold til en salgsavtale for disse varene, uavhengig av om slikt digitalt innhold eller slike digitale tjenester leveres av selgeren eller en tredjepart. Ved tvil om hvorvidt leveringen av digitalt innhold eller en digital tjeneste som inngår i eller er innbyrdes forbundet med en vare, utgjør en del av salgsavtalen, skal det antas at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er omfattet av salgsavtalen.

5. Dette direktivet får ikke anvendelse på avtaler om

- a) levering av andre tjenester enn digitale tjenester, uavhengig av om digitale formater eller midler benyttes av den næringsdrivende for å frambringe resultatet av tjenesten eller levere eller overføre det til forbrukeren,
- b) elektroniske kommunikasjonstjenester som definert i artikkel 2 nr. 4 i direktiv (EU) 2018/1972, med unntak av numeruavhengige interpersonelle kommunikasjonstjenester som definert i artikkel 2 nr. 7 i nevnte direktiv,
- c) helsetjenester som definert i artikkel 3 bokstav a) i direktiv 2011/24/EU,
- d) pengespilltjenester, det vil si tjenester som innebærer innsats med pengeverdi i hasardspill, herunder spill som også krever visse ferdigheter, som lotterier, kasinospill, pokerspill og veddemål, ved hjelp av elektroniske midler eller annen teknologi som legger til rette for kommunikasjon, og på individuell anmodning fra en som mottar slike tjenester,
- e) finansielle tjenester som definert i artikkel 2 bokstav b) i direktiv 2002/65/EF,
- f) programvare som tilbys av den næringsdrivende i henhold til en gratis lisens med åpen kildekode, der forbrukeren ikke betaler noen pris, og der personopplysningene som gis av forbrukeren, utelukkende behandles av den næringsdrivende med sikte på å forbedre sikkerheten, kompatibiliteten eller samvirkingsevnen til denne bestemte programvaren,
- g) levering av digitalt innhold, dersom det digitale innholdet er gjort tilgjengelig for allmennheten på annen måte enn ved signaloverføring som ledd i en framføring eller et arrangement, for eksempel digitale filmvisninger,

h) digitalt innhold som leveres i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/98/EF⁽²¹⁾ av offentlige myndigheter i medlemsstatene.

6. Med forbehold for nr. 4 i denne artikkelen skal dette direktivet, dersom en enkelt avtale mellom den samme næringsdrivende og den samme forbrukeren i en pakke inneholder elementer av levering av digitalt innhold eller en digital tjeneste og elementer av levering av andre tjenester eller varer, bare få anvendelse på de elementene i avtalen som gjelder det digitale innholdet eller den digitale tjenesten.

Artikkel 19 i dette direktivet får ikke anvendelse dersom en pakke som definert i direktiv (EU) 2018/1972 inneholder elementer av en internettilgangstjeneste som definert i artikkel 2 nr. 2 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/2120⁽²²⁾ eller en nummerbasert interpersonell kommunikasjonstjeneste som definert i artikkel 2 nr. 6 i direktiv (EU) 2018/1972.

Uten at det berører artikkel 107 nr. 2 i direktiv (EU) 2018/1972, skal de virkningene som heving av et element i en pakkeavtale kan ha på de andre elementene i pakkeavtalen, reguleres av nasjonal rett.

7. Dersom en bestemmelse i dette direktivet er i strid med en bestemmelse i en annen unionsrettsakt som gjelder for en særskilt sektor eller et særskilt formål, skal bestemmelsen i vedkommende unionsrettsakt ha forrang foran bestemmelsene i dette direktivet.

8. Unionsretten om vern av personopplysninger får anvendelse på alle personopplysninger som behandles i forbindelse med avtalene nevnt i nr. 1.

Særlig skal dette direktivet ikke berøre forordning (EU) 2016/679 og direktiv 2002/58/EF. Dersom bestemmelsene i dette direktivet er i strid med bestemmelsene i unionsretten om vern av personopplysninger, har sistnevnte forrang.

9. Dette direktivet skal ikke berøre unionsretten og nasjonal rett om opphavsrett og nærstående rettigheter, herunder europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/29/EF⁽²³⁾.

10. Dette direktivet påvirker ikke medlemsstatenes frihet til å regulere aspekter i alminnelig avtalerett, for eksempel reglene for en avtales utforming, gyldighet, ugyldighet eller virkning, herunder følgene av hevingen av en avtale, i den grad de ikke er regulert i dette direktivet, eller retten til skadeserstatning.

Artikkel 4

Harmoniseringsnivå

Medlemsstatene skal i nasjonal rett ikke beholde eller innføre bestemmelser som avviker fra bestemmelsene i dette direktivet, herunder strengere eller mindre strenge bestemmelser, for å sikre et annet nivå for forbrukervern, med mindre noe annet er fastsatt i dette direktivet.

Artikkel 5

Levering av digitalt innhold eller digitale tjenester

1. Den næringsdrivende skal levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten til forbrukeren. Med mindre partene har avtalt noe annet, skal den næringsdrivende levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten uten unødig opphold etter avtaleinngåelsen.

⁽²¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/98/EF av 17. november 2003 om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor (EUT L 345 av 31.12.2003, s. 90).

⁽²²⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/2120 av 25. november 2015 om fastsettelse av tiltak for tilgang til et åpent internett og sluttbrukerpriser for regulert kommunikasjon innenfor EU og om endring av direktiv 2002/22/EF og forordning (EU) nr. 531/2012 (EUT L 310 av 26.11.2015, s. 1).

⁽²³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/29/EF av 22. mai 2001 om harmonisering av visse sider ved opphavsrett og nærstående rettigheter i informasjonssamfunnet (EFT L 167 av 22.6.2001, s. 10).

2. Den næringsdrivende har oppfylt leveringsforpliktelsen når
  - a) det digitale innholdet eller ethvert middel som er egnet til å få tilgang til eller laste ned det digitale innholdet, er gjort tilgjengelig for forbrukeren eller for en fysisk eller virtuell ressurs som forbrukeren har valgt for dette formålet,
  - b) den digitale tjenesten er gjort tilgjengelig for forbrukeren eller for en fysisk eller virtuell ressurs som forbrukeren har valgt for dette formålet.

Artikkel 6

Samsvar hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten

Den næringsdrivende skal levere til forbrukeren digitalt innhold eller en digital tjeneste som oppfyller kravene fastsatt i artikkel 7, 8 og 9, dersom det er relevant, uten at det berører artikkel 10.

Artikkel 7

Subjektive krav til samsvar

For å være i samsvar med avtalen skal det digitale innholdet eller den digitale tjenestene særlig, dersom det er relevant,

- a) være av den art, mengde og kvalitet samt ha den funksjonalitet, kompatibilitet, samvirkingsevne og andre egenskaper som kreves i henhold til avtalen,
- b) være egnet til ethvert bestemt formål som forbrukeren ønsker det eller den til, og som forbrukeren har gjort den næringsdrivende kjent med senest ved avtaleinngåelsen og den næringsdrivende har godtatt,
- c) leveres med alt tilbehør og alle anvisninger, herunder om installering, og all kundeservice som kreves i henhold til avtalen, og
- d) oppdateres som fastsatt i avtalen.

Artikkel 8

Objektive krav til samsvar

1. I tillegg til å oppfylle alle subjektive krav til samsvar skal det digitale innholdet eller den digitale tjenesten
  - a) være egnet til de formålene som digitalt innhold eller digitale tjenester av samme type vanligvis brukes til, idet det tas hensyn til eventuell eksisterende unionsrett og nasjonal rett, tekniske standarder eller, i mangel av slike tekniske standarder, gjeldende sektorspesifikke atferdsregler for næringen,
  - b) være av den mengden og ha den kvaliteten og de ytelsesegenskapene, herunder med hensyn til funksjonalitet, kompatibilitet, tilgjengelighet, kontinuitet og sikkerhet, som er vanlig for digitalt innhold eller digitale tjenester av samme type, og som forbrukeren med rimelighet kan forvente ut fra arten av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, idet det tas hensyn til alle offentlige erklæringer fra eller på vegne av den næringsdrivende eller andre personer i tidligere ledd i transaksjonskjeden, særlig i reklame eller på merking, med mindre den næringsdrivende viser at
    - i) den næringsdrivende ikke hadde kjennskap til og ikke med rimelighet kunne ha hatt kjennskap til den aktuelle offentlige erklæringen,
    - ii) den offentlige erklæringen ved avtaleinngåelsen var korrigert på samme måte som eller på en tilsvarende måte som den var blitt framsatt, eller
    - iii) beslutningen om å anskaffe digitalt innhold eller digitale tjenester ikke kunne ha blitt påvirket av den offentlige erklæringen,
  - c) dersom det er relevant, leveres sammen med alt tilbehør og alle anvisninger som forbrukeren med rimelighet kan forvente å motta, og
  - d) være i samsvar med en eventuell prøveversjon eller forhåndsvisning av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som er gjort tilgjengelig av den næringsdrivende før avtaleinngåelsen.

2. Den næringsdrivende skal sikre at forbrukeren er underrettet om og får levert oppdateringer, herunder sikkerhetsoppdateringer, som er nødvendige for at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten fortsatt skal være i samsvar i det tidsrommet
  - a) som det digitale innholdet eller den digitale tjenesten skal leveres i henhold til avtalen, når det i avtalen er fastsatt kontinuerlig levering over et visst tidsrom, eller
  - b) som forbrukeren med rimelighet kan forvente ut fra typen av og formålet med det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, idet det tas hensyn til omstendighetene og avtalens art, når det i avtalen er fastsatt en enkelt levering eller en rekke enkeltstående leveringer.
3. Dersom forbrukeren innen et rimelig tidsrom unnlater å installere oppdateringer levert av den næringsdrivende i samsvar med nr. 2, skal den næringsdrivende ikke være ansvarlig for manglende samsvar som følger utelukkende av at den relevante oppdateringen ikke er installert, forutsatt at
  - a) den næringsdrivende underrettet forbrukeren om at oppdateringen var tilgjengelig, og om følgene dersom forbrukeren ikke installerte den, og
  - b) det faktum at forbrukeren unnlot å installere oppdateringen, eller at oppdateringen ble installert feil, ikke skyldes feil i installeringsanvisningen levert av den næringsdrivende.
4. Dersom det i avtalen er fastsatt kontinuerlig levering av digitalt innhold eller digitale tjenester over et visst tidsrom, skal det digitale innholdet eller den digitale tjenesten være i samsvar i hele dette tidsrommet.
5. Det skal ikke anses å foreligge manglende samsvar i henhold til nr. 1 eller 2 dersom forbrukeren ved avtaleinngåelsen ble særlig underrettet om at en bestemt egenskap ved det digitale innholdet eller den digitale tjenesten avvek fra de objektive kravene til samsvar fastsatt i nr. 1 eller 2, og forbrukeren uttrykkelig og separat godtok dette avviket da avtalen ble inngått.
6. Med mindre partene har avtalt noe annet, skal digitalt innhold eller en digital tjeneste leveres i siste tilgjengelige versjon ved avtaleinngåelsen.

Artikkel 9

Uriktig integrasjon av digitalt innhold eller digitale tjenester

Manglende samsvar som skyldes uriktig integrasjon av digitalt innhold eller digitale tjenester i forbrukerens digitale miljø, skal anses som manglende samsvar hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten dersom

- a) det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ble integrert av den næringsdrivende eller på den næringsdrivendes ansvar, eller
- b) det digitale innholdet eller den digitale tjenestene skulle integreres av forbrukeren, og den uriktige integrasjonen skyldtes mangler ved integrasjonsanvisningen fra den næringsdrivende.

Artikkel 10

Tredjeparts rettigheter

Dersom en begrensning som følge av en overtredelse av tredjeparts rettigheter, særlig immaterialrettigheter, hindrer eller begrenser bruken av digitalt innhold eller digitale tjenester i samsvar med artikkel 7 og 8, skal medlemsstatene sikre at forbrukeren har rett til beføyelser ved manglende samsvar, som fastsatt i artikkel 14, med mindre nasjonal rett fastsetter at avtalen om levering av digitalt innhold eller digitale tjenester er ugyldig eller skal heves i slike tilfeller.

Artikkel 11

Den næringsdrivendes ansvar

1. Den næringsdrivende skal være ansvarlig for en eventuell manglende levering av digitalt innhold eller digitale tjenester i samsvar med artikkel 5.

2. Dersom det i en avtale er fastsatt en enkelt levering eller en rekke enkeltstående leveringer, skal den næringsdrivende være ansvarlig for alt manglende samsvar i henhold til artikkel 7, 8 og 9 som foreligger på leveringstidspunktet, uten at det berører artikkel 8 nr. 2 bokstav b).

Dersom den næringsdrivende i henhold til nasjonal rett bare er ansvarlig for manglende samsvar som viser seg innen et gitt tidsrom etter levering, skal dette tidsrommet ikke være kortere enn to år regnet fra leveringstidspunktet, uten at det berører artikkel 8 nr. 2 bokstav b).

Dersom rettighetene fastsatt i artikkel 14 i henhold til nasjonal rett også eller utelukkende er omfattet av en foreldelsesfrist, skal medlemsstatene sikre at en slik foreldelsesfrist gjør det mulig for forbrukeren å utøve beføyelsene som er fastsatt i artikkel 14, ved alt manglende samsvar som foreligger på tidspunktet angitt i første ledd, og som viser seg innen fristen angitt i annet ledd.

3. Dersom det i avtalen er fastsatt kontinuerlig levering over et visst tidsrom, skal den næringsdrivende være ansvarlig for manglende samsvar i henhold til artikkel 7, 8 og 9 som forekommer eller viser seg i det tidsrommet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten skal leveres i henhold til avtalen.

Dersom rettighetene fastsatt i artikkel 14 i henhold til nasjonal rett også eller utelukkende er omfattet av en foreldelsesfrist, skal medlemsstatene sikre at en slik foreldelsesfrist gjør det mulig for forbrukeren å utøve beføyelsene som er fastsatt i artikkel 14, ved alt manglende samsvar som forekommer eller viser seg i det tidsrommet som er nevnt i første ledd.

Artikkel 12

Bevisbyrde

1. Bevisbyrden med hensyn til hvorvidt det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er levert i samsvar med artikkel 5, skal påhvile den næringsdrivende.

2. I tilfellene nevnt i artikkel 11 nr. 2 skal bevisbyrden med hensyn til hvorvidt det leverte digitale innholdet eller den leverte digitale tjenesten var i samsvar på leveringstidspunktet, påhvile den næringsdrivende når det gjelder manglende samsvar som viser seg innen et tidsrom på ett år regnet fra det tidspunktet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ble levert.

3. I tilfellene nevnt i artikkel 11 nr. 3 skal bevisbyrden med hensyn til hvorvidt det digitale innholdet eller den digitale tjenesten var i samsvar i det tidsrommet det digitale innholdet eller den digitale tjenesten skal leveres i henhold til avtalen, påhvile den næringsdrivende når det gjelder manglende samsvar som viser seg i dette tidsrommet.

4. Nr. 2 og 3 får ikke anvendelse dersom den næringsdrivende dokumenterer at forbrukerens digitale miljø ikke er kompatibelt med de tekniske kravene som gjelder for det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, og dersom den næringsdrivende underretter forbrukeren om slike krav på en klar og forståelig måte før avtaleinngåelsen.

5. Forbrukeren skal, i den grad det er praktisk mulig og nødvendig, samarbeide med den næringsdrivende for å fastslå om årsaken til det manglende samsvaret hos det digitale innholdet eller den digitale tjenesten på det tidspunktet som er angitt i artikkel 11 nr. 2 eller 3, alt etter hva som er relevant, ligger i forbrukerens digitale miljø. Plikten til å samarbeide skal begrenses til teknisk tilgjengelige midler som er minst mulig inngripende for forbrukeren. Dersom forbrukeren unnlater å samarbeide, og dersom den næringsdrivende underretter forbrukeren om et slikt krav på en klar og forståelig måte før avtaleinngåelsen, skal bevisbyrden med hensyn til hvorvidt det manglende samsvaret forelå på det tidspunktet som er angitt i artikkel 11 nr. 2 eller 3, alt etter hva som er relevant, påhvile forbrukeren.

Artikkel 13

Beføyelser ved manglende levering

1. Dersom den næringsdrivende har unnlatt å levere digitalt innhold eller digitale tjenester i samsvar med artikkel 5, skal forbrukeren oppfordre den næringsdrivende til å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten. Dersom den næringsdrivende deretter unnlater å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten uten unødig opphold eller innenfor en ytterligere frist som er uttrykkelig avtalt mellom partene, skal forbrukeren ha rett til å heve avtalen.

2. Nr. 1 får ikke anvendelse og forbrukeren skal ha rett til å heve avtalen umiddelbart dersom
  - a) den næringsdrivende har erklært, eller det tydelig framgår av omstendighetene, at den næringsdrivende ikke vil levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten,
  - b) forbrukeren og den næringsdrivende har avtalt, eller det tydelig framgår av omstendighetene i forbindelse med avtaleinngåelsen, at en bestemt leveringsfrist er av avgjørende betydning for forbrukeren, og den næringsdrivende unnlater å levere det digitale innholdet eller den digitale tjenesten innen eller på dette tidspunktet.
3. Dersom forbrukeren hever avtalen i henhold til nr. 1 eller 2 i denne artikkelen, får artikkel 15–18 tilsvarende anvendelse.

Artikkel 14

Beføyelser ved manglende samsvar

1. Ved manglende samsvar skal forbrukeren ha rett til å få det digitale innholdet eller den digitale tjenesten brakt i samsvar, få en forholdsmessig prisreduksjon eller heve avtalen på de vilkårene som er fastsatt i denne artikkelen.
2. Forbrukeren skal ha rett til å få det digitale innholdet eller den digitale tjenesten brakt i samsvar, med mindre dette ville være umulig eller påføre den næringsdrivende kostnader som ville være uforholdsmessig store, idet det tas hensyn til alle omstendigheter i saken, herunder
  - a) den verdien som det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ville ha hatt dersom det ikke var manglende samsvar, og
  - b) betydningen av det manglende samsvaret.
3. Den næringsdrivende skal bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar i henhold til nr. 2 innen en rimelig frist fra det tidspunktet da den næringsdrivende ble underrettet av forbrukeren om det manglende samsvaret, vederlagsfritt og uten vesentlig ulempe for forbrukeren, idet det tas hensyn til arten av det digitale innholdet og den digitale tjenesten og formålet som forbrukeren trengte det digitale innholdet eller den digitale tjenesten til.
4. Forbrukeren skal ha rett til enten en forholdsmessig prisreduksjon i samsvar med nr. 5 dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten leveres mot betaling av en pris, eller til å heve avtalen i samsvar med nr. 6 i følgende tilfeller:
  - a) Beføyelsen for å bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar er umulig eller uforholdsmessig i henhold til nr. 2.
  - b) Den næringsdrivende har ikke brakt det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar i henhold til nr. 3.
  - c) Det er fortsatt manglende samsvar til tross for den næringsdrivendes forsøk på å bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar.
  - d) Det manglende samsvaret er av en så alvorlig art at det berettiger en umiddelbar prisreduksjon eller heving av avtalen.
  - e) Den næringsdrivende har erklært, eller det framgår tydelig av omstendighetene, at den næringsdrivende ikke vil bringe det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar innen en rimelig frist eller uten vesentlig ulempe for forbrukeren.
5. Prisreduksjonen skal stå i forhold til den reduserte verdien av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som ble levert til forbrukeren, sammenlignet med den verdien det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ville ha hatt dersom det eller den hadde vært i samsvar.

Dersom det i avtalen er fastsatt at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten skal leveres over et visst tidsrom mot betaling av en pris, skal prisreduksjonen gjelde for det tidsrommet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke var i samsvar.

6. Dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten leveres mot betaling av en pris, skal forbrukeren ha rett til å heve avtalen bare dersom det manglende samsvaret ikke er uvesentlig. Bevisbyrden med hensyn til hvorvidt det manglende samsvaret er uvesentlig, skal påhvile den næringsdrivende.

Artikkel 15

Utøvelse av retten til å heve avtalen

Forbrukeren skal utøve retten til å heve avtalen ved hjelp av en erklæring til den næringsdrivende om at forbrukeren har besluttet å heve avtalen.

Artikkel 16

Den næringsdrivendes forpliktelser ved heving av avtalen

1. Dersom avtalen heves, skal den næringsdrivende betale tilbake til forbrukeren alle beløp som tidligere er betalt i henhold til avtalen.

Dersom det i avtalen er fastsatt levering av digitalt innhold eller digitale tjenester mot betaling av en pris og over et visst tidsrom, og det digitale innholdet eller den digitale tjenesten var i samsvar i et visst tidsrom før avtalen ble hevet, skal imidlertid den næringsdrivende betale tilbake til forbrukeren bare den forholdsmessige delen av den prisen som er betalt, tilsvarende det tidsrommet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke var i samsvar, og den delen av prisen som forbrukeren har forhåndsbetalt for en eventuell avtaleperiode som ville ha gjenstått dersom avtalen ikke hadde blitt hevet.

2. Når det gjelder forbrukerens personopplysninger, skal den næringsdrivende overholde forpliktelsene som får anvendelse i henhold til forordning (EU) 2016/679.

3. Den næringsdrivende skal avstå fra å bruke enhver form for innhold, unntatt personopplysninger, som forbrukeren har oppgitt eller opprettet ved bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som er levert av den næringsdrivende, unntatt dersom innholdet

- a) ikke har noen nytteverdi utenfor rammene for det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som leveres av den næringsdrivende,
- b) bare gjelder forbrukerens aktivitet ved bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som leveres av den næringsdrivende,
- c) er slått sammen med andre data av den næringsdrivende og ikke kan deles opp, eller bare med en uforholdsmessig stor innsats, eller
- d) er generert i fellesskap av forbrukeren og andre, og andre forbrukere fortsatt kan benytte innholdet.

4. Unntatt i situasjonene nevnt i nr. 3 bokstav a), b) eller c) skal den næringsdrivende på anmodning fra forbrukeren gjøre tilgjengelig for forbrukeren enhver form for innhold, unntatt personopplysninger, som forbrukeren har oppgitt eller opprettet ved bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som er levert av den næringsdrivende.

Forbrukeren skal ha rett til å hente ut dette digitale innholdet vederlagsfritt, uten hindring fra den næringsdrivende, innen en rimelig frist og i et vanlig brukt og maskinlesbart format.

5. Den næringsdrivende kan hindre ytterligere bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten fra forbrukerens side, særlig ved å gjøre det digitale innholdet eller den digitale tjenesten utilgjengelig for forbrukeren eller deaktivere forbrukerens brukerkonto, med forbehold for nr. 4.

Artikkel 17

Forbrukerens forpliktelser ved heving av avtalen

1. Etter heving av avtalen skal forbrukeren avstå fra å bruke det digitale innholdet eller den digitale tjenesten og fra å gjøre det eller den tilgjengelig for tredjeparter.

2. Dersom det digitale innholdet ble levert på et fysisk medium, skal forbrukeren på anmodning fra og for den næringsdrivendes regning levere tilbake det fysiske mediet til den næringsdrivende uten unødig opphold. Dersom den næringsdrivende beslutter å anmode om tilbakelevering av det fysiske mediet, skal denne anmodningen framsettes innen 14 dager fra den dagen da den næringsdrivende blir underrettet om forbrukerens beslutning om å heve avtalen.

3. Forbrukeren skal ikke være ansvarlig for å betale for noen bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i det tidsrommet før heving av avtalen da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke var i samsvar.

Artikkel 18

Frister og midler for tilbakebetaling fra den næringsdrivende

1. Enhver tilbakebetaling som den næringsdrivende skylder forbrukeren i henhold til artikkel 14 nr. 4 og 5 eller artikkel 16 nr. 1, som følge av en prisreduksjon eller heving av avtalen, skal gjennomføres uten unødig opphold og under alle omstendigheter innen 14 dager fra den datoen da den næringsdrivende blir underrettet om forbrukerens beslutning om å påberope seg sin rett til prisreduksjon eller til å heve avtalen.

2. Den næringsdrivende skal foreta tilbakebetalingen med de samme betalingsmidlene som forbrukeren benyttet for å betale for det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, med mindre forbrukeren uttrykkelig aksepterer et annet betalingsmiddel, og forutsatt at forbrukeren ikke blir pålagt noen form for gebyrer som følge av en slik tilbakebetaling.

3. Den næringsdrivende skal ikke pålegge forbrukeren noe gebyr i forbindelse med tilbakebetalingen.

Artikkel 19

Endring av digitalt innhold eller digitale tjenester

1. Dersom avtalen fastsetter at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten skal leveres til eller gjøres tilgjengelig for forbrukeren over et visst tidsrom, kan den næringsdrivende endre det digitale innholdet eller den digitale tjenesten utover det som er nødvendig for å holde det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar med artikkel 7 og 8, dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Avtalen tillater og gir en gyldig grunn til en slik endring.

b) En slik endring foretas uten ekstra kostnad for forbrukeren.

c) Forbrukeren underrettes på en klar og forståelig måte om endringen.

d) I tilfellene nevnt i nr. 2 blir forbrukeren underrettet i rimelig tid på forhånd på et varig medium om elementene i og tidspunktet for endringen og om retten til å heve avtalen i samsvar med nr. 2, eller om muligheten for å beholde det digitale innholdet eller den digitale tjenesten uten en slik endring i samsvar med nr. 4.

2. Forbrukeren skal ha rett til å heve avtalen dersom endringen virker negativt inn på forbrukerens tilgang til eller bruk av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, med mindre slik negativ virkning bare er uvesentlig. I så fall skal forbrukeren ha rett til å heve avtalen vederlagsfritt innen 30 dager etter mottak av opplysningene eller regnet fra det tidspunktet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er blitt endret av den næringsdrivende, alt etter hva som inntreffer sist.

3. Dersom forbrukeren hever avtalen i samsvar med nr. 2 i denne artikkelen, får artikkel 15–18 tilsvarende anvendelse.

4. Nr. 2 og 3 i denne artikkelen får ikke anvendelse dersom den næringsdrivende har gjort det mulig for forbrukeren uten ytterligere kostnad å beholde det digitale innholdet eller den digitale tjenesten uten endring, og det digitale innholdet eller den digitale tjenesten fortsatt er i samsvar.

*Artikkel 20***Regressrett**

Dersom den næringsdrivende er ansvarlig overfor forbrukeren på grunn av manglende levering av digitalt innhold eller digitale tjenester eller på grunn av manglende samsvar som skyldes en handling eller en unnlatelse fra en person i et foregående ledd av transaksjonskjeden, skal den næringsdrivende ha rett til å reise krav mot den eller de personene som er ansvarlige i kjeden av kommersielle transaksjoner. Personen som den næringsdrivende kan reise krav mot, og de aktuelle beføyelsene og vilkårene for utøvelsen, skal fastsettes i nasjonal rett.

*Artikkel 21***Håndheving**

1. Medlemsstatene skal påse at det finnes egnede og effektive midler for å sikre at bestemmelsene i dette direktivet overholdes.
2. Midlene nevnt i nr. 1 skal omfatte bestemmelser som gir ett eller flere av organene nedenfor, som fastsatt i nasjonal rett, adgang til, i henhold til nasjonal rett, å bringe en sak inn for domstolene eller vedkommende forvaltningsmyndigheter for å sikre at nasjonale bestemmelser som innarbeider dette direktivet i nasjonal rett, får anvendelse:
  - a) Offentlige organer eller deres representanter.
  - b) Forbrukerorganisasjoner som har en berettiget interesse i å verne forbrukere.
  - c) Bransjeorganisasjoner som har en berettiget interesse i å gripe inn.
  - d) Ideelle organer, organisasjoner eller sammenslutninger som er aktive på området for vern av registrertes rettigheter og friheter som definert i artikkel 80 i forordning (EU) 2016/679.

*Artikkel 22***Ufravikelighet**

1. Med mindre annet er fastsatt i dette direktivet, skal ethvert avtalevilkår som er til skade for forbrukeren, utelukker anvendelsen av nasjonale bestemmelser som innarbeider dette direktivet i nasjonal rett, avviker fra dem eller endrer deres virkning før forbrukeren gjør den næringsdrivende oppmerksom på den manglende leveringen eller det manglende samsvaret, eller før den næringsdrivende gjør forbrukeren oppmerksom på endringen av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar med artikkel 19, ikke være bindende for forbrukeren.
2. Dette direktivet skal ikke være til hinder for at den næringsdrivende tilbyr forbrukeren avtalefestede ordninger som går lenger enn det vern som gis ved dette direktivet.

*Artikkel 23***Endringer av forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF**

- (1) I vedlegget til forordning (EU) nr. 2017/2394 skal nytt nummer lyde:

«28. Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/770 av 20. mai 2019 om visse aspekter ved avtaler om levering av digitalt innhold og digitale tjenester (EUT L 136 av 22.5.2019, s. 1).»
- (2) I vedlegg I til direktiv 2009/22/EF skal nytt nummer lyde:

«17. Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/770 av 20. mai 2019 om visse aspekter ved avtaler om levering av digitalt innhold og digitale tjenester (EUT L 136 av 22.5.2019, s. 1).»

*Artikkel 24***Innarbeiding i nasjonal rett**

1. Medlemsstatene skal senest 1. juli 2021 vedta og kunngjøre de bestemmelsene som er nødvendige for å etterkomme dette direktivet. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

De skal anvende disse bestemmelsene fra 1. januar 2022.

Når disse bestemmelsene vedtas av medlemsstatene, skal de inneholde en henvisning til dette direktivet, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelsene som de vedtar på det området dette direktivet omhandler.

2. Bestemmelsene i dette direktivet får anvendelse på levering av digitalt innhold eller digitale tjenester som skjer fra 1. januar 2022, med unntak av artikkel 19 og 20 i dette direktivet, som får anvendelse bare på avtaler som inngås fra nevnte dato.

Artikkel 25

Gjennomgåelse

Kommisjonen skal senest 12. juni 2024 gjennomgå anvendelsen av dette direktivet og framlegge rapport for Europaparlamentet, Rådet og Den europeiske økonomiske og sosiale komité. Rapporten skal blant annet undersøke harmoniseringen av de reglene som får anvendelse på avtaler om levering av digitalt innhold eller digitale tjenester som ikke er omfattet av dette direktivet, herunder levering mot visning av reklame.

Artikkel 26

Ikrafttredelse

Dette direktivet trer i kraft den 20. dagen etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 27

Adressater

Dette direktivet er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel 20. mai 2019.

For Europaparlamentet

A. TAJANI

President

For Rådet

G. CIAMBA

Formann
